

James Matthew Barrie

PETER PAN
KENSINGTON
BAHÇELERİNDE

♥ CAN
ÇOCUK

9 yaş
ve
üstü

İngilizce aslından çeviren
NİHAL YEĞİNOBALI
Resimler: **MUSTAFA DELİOĞLU**

James Matthew Barrie

PETER PAN
KENSINGTON
BAHÇELERİNDE

Kensington Bahçeleri, Londra'da Kral Sarayının yakınındaki büyük parkın içindedir. *Peter Pan*, daha yedi günlük bir bebekken pencereden uçup gitmiş, uzaktaki *Kensington Bahçeleri*'ne konmuştur. Kanatsızdır, ama uçabilmektedir. *Peter Pan* orada perilerle karşılaşır. Çünkü nerede çocuk varsa orada periler de vardır. Periler genellikle çiçek kılığındadırlar. *Peter Pan*'ın flüt çaldığını, flütünden güzel ezgiler çıkarınca dans delisi olan perilerin nasıl oynadıklarını düşünün. *Peter Pan*, bir ara doğduğu eve dönmeyi düşünür; uçarak gidip evinin penceresine konar, ama... Bir de dört yaşındaki *Maimie* ile altı yaşındaki ağabeyi *Tony*'nin *Kensington Bahçeleri*'nde dolaşırken başlarına gelenleri okuyunca, bu çok renkli serüvene sizler de ortak olacaksınız. *James Matthew Barrie*'nin yarattığı bu ölümsüz kahramanın bir başka serüvenini, yine Can Yayınları arasında çıkan *Peter Pan ile Wendy* adlı kitapta bulacaksınız.

ISBN 975-07-0378-2

9 789750 703782

<http://www.canyayinlari.com>

Kapak resimleri: MUSTAFA DELİOĞLU

KDV İÇİNDEDİR

ÇOCUK KİTAPLARI

Dizi Editörü
Samiye Öz

Dizgi ve Montaj
Mine Sarıkaya

Düzeltili
Nurten Sönmezcan

Kapak Düzeni
Semih Özcan

Kapak Baskı
Çetin Ofset

İç Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım: 2004

ISBN 975-07-0378-2

©Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (2003)

©Resimler: Mustafa Delioğlu / Can Yayınları Ltd. Şti. (2003)

James Matthew Barrie
PETER PAN
KENSINGTON
BAHÇELERİNDE

Çocuk Romanı

İngilizce aslından çeviren
NİHAL YEĞİNOBALI

Resimler
MUSTAFA DELİOĞLU

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.cancocuk.com>

cancocuk@cancocuk.com

Özgün adı
Peter Pan in Kensington Gardens

**JAMES MATTHEW BARRIE'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

**PETER PAN İLE WENDY
PETER PAN KENSINGTON BAHÇELERİNDE**

Romancı ve tiyatro yazarı *James Matthew Barrie*, 1860'da İskoçya, Forfarshire'da doğdu. 1883 yılında Londra'da gazetecilik de yapan yazarın ilk yapıtı olan *Better Dead*, Londra hayatını anlatan bir taşlamadır. *Barrie*, ilk büyük başarılarını *Auld Licht Idylls* ve *A window in Thrums* adlı kitaplarıyla kazandı. Bu yapıtlar, ince bir mizah duygusu ve içli bir gerçekçilikle İskoç köylülerinin hayat ve törelerini dile getirirler. *Barrie*'nin gerçek anlamda ilk romanı *The Little Minister*'dir. Bunun dışında *Margaret Ogilvy*, *Tommy and Griel*, *The Little White Bird*, *Peter Pan in Kensington Gardens* (Peter Pan Kensington Bahçeleri'nde), *Peter and Wendy* (Peter Pan ile Wendy) gibi romanlar, ayrıca zarif bir üslupla tiyatro oyunları kaleme almış olan *Barrie*'nin dünya çapında ün kazanmasını sağlayan yapıtı *Peter Pan*'la ilgili son iki kitaptır. 1937'de Londra'da öldü.

PETER PAN KENSINGTON BAHÇELERİNDE

Kensington Bahçeleri'nin yazarları tarafından yazılan bu kitap, Peter Pan'ın hayatını anlatıyor. Peter Pan, Kensington Bahçeleri'nde doğmuş ve büyümüş. Kendi dünyasını kurmuş ve diğer çocukları da kendisine davet ediyor. Bu kitap, Peter Pan'ın hayatını anlatıyor ve onun dünyasını gösteriyor. Peter Pan, Kensington Bahçeleri'nde doğmuş ve büyümüş. Kendi dünyasını kurmuş ve diğer çocukları da kendisine davet ediyor. Bu kitap, Peter Pan'ın hayatını anlatıyor ve onun dünyasını gösteriyor.

BÜYÜK TUR

Kensington Bahçelerini yakından tanımadıkça Peter Pan'ın serüvenlerini izlemek zor olur: Bunu siz de anlıyorsunuz sanırım. Bu park, Kral'ın oturduğu kent olan Londra'dadır. David'i, kesin hasta olduğu zamanlar dışında hemen her gün oraya götürürdüm. Hiçbir çocuk, Bahçelerin tümünü gezmiş değildir, çünkü hemencecik eve dönme zamanı gelir. Eve dönme zamanının hemencecik gelmesinin nedeni de şudur ki kişi, David gibi küçükse, öğleyin saat on birden bire kadar uykuya yatar. Anneniz sizin on birden bire kadar uyuduğunuzu böylesi

doğal saymasaydı herhalde parkın her yerini gezip görecek zamanınız olurdu.

Kensington Bahçelerini bir yanından, sonsuz bir sıra otobüs sınırlar. Dadınız bu otobüslerin üzerinde öyle bir söz sahibidir ki parmağını bir kaldırdı mı, hangisi deseniz zınk diye durur. O zaman o da sizi elinizden tutarak karşı kaldırıma geçirir. Parkın bu kapıdan başka kapıları da vardır ya siz hep bu kapıyı kullanırsınız. Girmezden önce durur, kapının hemen dışında oturan balonlu bayanla konuşursunuz. Balonlu bayan, parkın içine adım atmayı göze alamaz, çünkü bir eliyle tutunduğu parmaklığı bir an için bile bıraksa balonlar onu havaya kaldırır, o da uçup gider. Balonlu bayan hep sımsıkı çömelip oturur, çünkü balonlar onu durmadan çekeleyip dururlar, bu çekişmenin zorundan da kadıncağızın yüzü hep kıpkırmızıdır. Bir zamanlar kendisi yeni balonlu bayandı, çünkü eski balonlu bayan parmaklığı tutan elini bırakmıştı. David pek acırdı bu eski balonlu bayana. Gene de, 'Nasılsa elini bıraktı madem, keşke ben orada olaydım da, olup biteni göreydim!' diye düşünürdü.

Kensington Bahçeleri büyük mü büyüktür, içinde milyonlarca yüzlerce ağaç vardır. İlkin Çekirdeklerin Yeri'ne varırız, ama burada oylanmak şanıımıza yakışmaz, çünkü Çekirdeklerin Yeri, sokaktaki insanların arasına karışmaları yasaklanmış olan, burnu havada küçüklerin gezinti yeridir. Bu adla anılmasının nedeni de, söylenenlere bakılırsa, bu küçük kişiler hep

'iki dirhem bir çekirdek' giyinirlermiş de ondan. Bizim David ve öbür kahramanlarımız bu çıtkırıldımlara burun kıvrarak, "Ne olacak, Çekirdek!" der geçerler. Buradakilerin, 'banyo yapmalı' yerine 'banyo almalı' dediklerini söylersem parkın bu züppe yatağı köşesinin terbiye kurallarıyla törelerine ilişkin bir fikir vermiş olurum. Ara sıra başına buyruk bir Çekirdeğin, parmaklıklardan atlayarak dünyaya çıktığı olur. Küçük Bayan Mabel Grey, işte bunlardan biriydi. Sıra Küçük Bayan Mabel Grey'in kapısına gelince onu anlatacağım size. Gerçekten ün kazanan tek Çekirdek, bu kız olmuştur.

Şimdi Geniş Yol'dayız. Babanız sizden nasıl büyükse, Geniş Yol da öbür yollardan o oranda büyüktür.

David merak ederdi: Acaba Geniş Yol, başlangıçta küçüktü de zamanla mı büyümüş, serpilmiş, babacan bir yol olup çıkmıştı? Öteki yollar onun çocukları mıydı acaba? David, Geniş Yol'un, minicik bir yolu, bebek arabasında gezdirişini gösteren bir de resim çizmişti: Buna bakıp bakıp gülerdi. Tanımaya değer kim varsa Geniş Yol'da rastlayabilirsiniz. Yanlarında çoğunlukla bir de büyük bulunur. Bu büyük, onların ıslak çimenlere basmasını önlediği gibi kudurganlık ya da Mary-Ann'lik yaptıkları zaman onları cezaya çarptırır, yani bir köşede ayakta durmaya zorlayarak rezil eder. Mary-Ann'lik yapmak, anneniz ya da dadınız kucağına almıyor diye sızlanmak ya da başparmağınızı eme-

rek kırıtmaktır ki, son derece ayıptır. Kudurganlık yapmaksa, her şeyi tekmelemektir ki, kimi zaman insanın içini rahatlatır.

Geniş Yol'da yürürken geçtiğimiz bütün ünlü yerleri bir bir anlatacak olsam daha yollarına varmadan geri dönme zamanı gelir.

Ben de örneğin, Cecco Hewlett'in ağacından yana bastonumu şöyle bir sallamakla yetineceğim. Burası Cecco Hewlett'in bir lirasını yitirip ararken iki lira bulduğu unutulmaz köşedir. O günden bu yana köşede epey kazı yapıldı. Biraz ötede Marmaduke Perry'nin saklandığı tahta kulübe var. Marmaduke Perry'nin başına gelenlerden daha korkunç bir şey olamaz: Kendisi üç gün üst üste Mary-Ann'lik yaptığı için ablasının elbisesini giyip 'Geniş Yol'a çıkma cezasına çarptılmıştı. Bu tahta kulübeye gizlendi, annesi cepli pantolonunu gönderinceye kadar da dışarı çıkmamakta direndi.

Şimdi de Yuvarlak Göl'e gitmek istiyoruz, ama dadılar nedense hiç sevmezler burayı, ille de karşı taraftaki 'Büyük Para' ile 'Bebek Sarayı'na gitmek isterler. Efendim, bu küçük kız, Kensington Bahçelerinin en ünlü bebeğiymiş, bu sarayda yapayalnız yaşarmış, ancak sürü sepet oyuncak bebeği varmış. Biri gelip kapıyı çalınca, saat ne kadar geç olursa olsun küçük kız yatağından kalkıp bir şamdan yakar, sırtında geceliğiyle kapıyı açarmış. Herkes sonsuz sevinçler içinde, "Bin yaşa İngiltere Kraliçesi!" diye bağırırmış. David en çok, o küçük bebecik, kibritin yerini nereden biliyor diye şaşırıp ka-

fasını yorardı. 'Büyük Para' dediğimiz de saraydaki küçük kızla ilgili bir heykeldir.

Bundan sonra Tümseğe geliyoruz. Geniş Yol'un bu bölümünde koşular yapılır. Koşmaya niyetiniz yoksa bile Tümseğe gelince koşarsınız, çünkü insanı yokuş aşağı çeken harika bir yerdir burası. Çoğunlukla yarı yola gelince durur, kaybolduğunuzu görürsünüz. Neyse ki burada 'Yitik Ev' denilen bir ikinci kulübe vardır. Gidip oradaki adama kaybolduğunuzu söylersiniz, o da sizi bulur.

Tümsekten aşağı yarışarak koşu koparmak müthiş eğlencelidir. Yalnız bunu rüzgârlı havalarda yapamazsınız, çünkü rüzgârlı havalarda siz orada olamazsınız; sizin yerinize düşmüş yapraklar yarışır artık. Eğlenmesini düşmüş yapraklar kadar bilen kişi az bulunur.

Tümsekten bakınca Küçük Bayan Mabel Grey'in (hani size anlatmayı söz verdiğim Çekirdeğin) adını taşıyan kapıyı görüyoruz. Küçük Bayan Mabel Grey'in yanında her zaman iki dadı vardır, ya da bir anneyle bir dadı. Kendisi, öksürürken başını öte yana çeviren, öteki Çekirdeklere, "Günaydın; nasılsınız?" diyen örnek bir çocuktur. Oynadığı tek oyun, topunu nazlı bir sallantıyla dadısına atmak, sonra dadısı topu ona versin diye beklemektir. Derken günlerden bir gün, bütün bunlardan gına getirerek kudurganlığı seçti, ayakkabı bağcıklarının ikisini de çözmesi yetmezmiş gibi sağına soluna, arkasına önüne dil çıkardı. Kuşağını bir çamur birikintisine atarak üstüne çıkıp dans

etti, üstünü başını çamur içinde bıraktı. Bundan sonra parmaklığa tırmandı, peş peşe bir dizi akla sığmaz serüven yaşadı ki bunların arasında, ayakkabılarının ikisini birden çıkarıp atmasını da sayabiliriz. En sonunda şimdi adını taşıyan kapıya geldi, buradan fırlayıp sokağa çıktı. Küçük Bayan Mabel Grey, David'le benim gürlmelerini duyduğumuz halde hiç görmediğimiz sokaklar boyunca koştu, koştu. Bir daha onu ne gören, ne de duyan olacaktı ya, neyse ki annesi peşinden yetişti. Bütün bunlar çok eskiden olmuş bitmiş şeyler. Hayır, bu Küçük Bayan Mabel Grey, bizim David'in bildiği Mabel Grey değil.

Geniş Yol'a döndüğümüzde 'Bebek Yolu' sağımıza düşer. Bu yol bebek arabalarıyla öylesine doludur ki üstlerine basa basa bir yanından öbürüne geçebilirsiniz, ama dadılar bunu yapmanıza izin vermez.

Bu yoldan açılan ve (o boy olduğu için) Başparmak adını taşıyan bir geçitle Piknik Sokağı'na çıkılır. Burada gerçek ocaklar vardır. Kestane çiçekleri su içtiğiniz bardağın içine düşer. Her isteyen çocuk burada piknik yapabilir, kestane çiçekleri onların da bardaklarının içine düşer.

Şimdi de St. Govor Kuyusu'na geliyoruz. Gözüpek Malcolm içine düştüğü zaman kuyu, derler ki, suyla doluymuş. Dul anasının gözbebeğiymiş Malcolm. Aynı zamanda serüvene düşkünmüş. Bir dolu ayı öldürmüş olan bir baba temizleyicisiyle oynamaya bayılmış. Baca-

cının adı 'İsli'ymiş. Bir gün kuyunun yanında oynarlarken Malcolm, cup diye düşmüş; İsli hemen dalıp kurtarmasaymış boğulup gidiyormuş. Bu arada İsli de suya dalıp çıkınca tertemiz olmuş ve Malcolm'un nice dir yitik sanılan babası olduğu anlaşılmış. Malcolm'un annesi de artık dul değilmiş.

Kuyuyla Yuvarlak Göl arasında kriket alanları uzanır. Çoğu kez takım seçmek işi öyle çok zaman alır ki, kriket oynamaya pek fırsat kalmaz. Herkes topu ilk vuran olmak ister. Kensington Bahçelerinde iki türlü kriket oynanır. Sopayla oynanan erkek kriketi, ki bizce gerçek kriket budur, bir de raket ve dadıyla oynanan kız kriketi.

Efendim, kızlar aslında Kriket oynamasını bilmezler. Onların bu uğurdaki çabalarını seyrettiğiniz sırada sizler alaylı sesler çıkarırsınız. Bununla birlikte bir seferinde çok tatsız bir du-

rum olmuştı: Birkaç gözüpek kız, David'in takımını maça çağırmışlardı; Angela Clark adındaki o kafayı allak bullak eden kız, karşı takımındakileri öyle bir silkelemişti ki, sonuçta... Neyse, size bu gereksiz maçın sonucunu vermektense adımlarımı sıklaştırıyor, tüm parkı döndüren çarka, yani Yuvarlak Göl'e geliyorum.

Göl yuvarlaktır, çünkü Kensington Bahçelerinin tam göbeğindedir. Göle varınca artık daha öteye gitmek istemezsiniz. Göl yöresinde ne kadar kendinizi zorlarsanız zorlayın, yüzde yüz uslu duramazsınız. Geniş Yol'da her zaman uslu durulabilir, ama Yuvarlak Göl'de hayır! Bunun nedeni de şudur ki insan unuttur. Aklına geldiği zaman da artık öylesine sıırılsıklam olmuştur ki bari tam ıslanayım, der, çıkar işin içinden.

Yuvarlak Göl'de yelken açan adamlar vardır. Yelkenlileri öyle büyüktür ki el arabalarıyla getirirler göle, kimi zaman da bebek arabalarıyla.

Bu durumda bebekler yürümek zorunda kalırlar. Denildiğine göre parktaki kimi çocuklar, böyle vaktinden önce yürümek zorunda kaldıkları için bacakları eğri olmuş.

Yuvarlak Göl'de yüzdürecek bir küçük tekne olsa, der durursunuz, sonra da amcanız size bir tekne alır. İlk gün tekneyi kolunuzun altına sıkıştırıp göle götürmek şahanedir, amcası olmayan çocuklara tekneyi anlatmak da şahanedir. Gelgelelim çok geçmeden tekneyi evde

birakmayı yeğlemeye başlarsınız. Çünkü Yuvarlak Göl'ün sularına açılan en güzel tekne, Çomaktan Gemi'dir. Bu adı taşımasının nedeni ilk bakışta çomağa benzemesidir. Ama ipinin ucundan tutup suya bıraktığınız zaman, ileri geri yürüyüp sağa sola çekiştirdikçe geminin küpeştesinde küçücük adamların koşuşturduklarını görürsünüz; yelkenler sanki sihirle yükselip rüzgâr dolar; fırtınalı gecelerde daha görkemli yatların bilmediği kuytu körfezlere sığınırırsınız. Gece, göz açıp kapayana dek geçer, sabah olur, sizin çapkın tekne de burnunu gene rüzgâra verdi mi haydaa, balinalar su fışkırtırken siz batık kentlerin üstünden süzülüp geçer, korsanlarla çatışır, mercan adalarına demir atarsınız.

Bütün bunlar olup biterken siz tek başınıza olursunuz, çünkü Yuvarlak Göl'de iki kişi bir arada pek serüvene çıkamaz. Yolculuk boyunca kendi kendinize konuşmanız olasıdır, komutlar verir, verilen komutları hop diye yerine getirirsiniz, gene de eve dönmek zamanı gelince hangi denizlerde gezmiş olduğunuzu, yelkenlerinizi hangi rüzgârların doldurduğunu bilemezsiniz. Definenizin sandığı diyelim ki ambarda kilitlidir, belki de uzun yıllar sonra başka bir çocuk bulup açacaktır bu sandığı.

Oysa yatların ambarlarında hiçbir şeycik yoktur. Çocukluk yıllarında, burada yüzdürdüğü yatları anımsadığı için gölbaşına dönen olur mu dersiniz? Ne gezer! Çomaktan gemilerdir anıların yükünü taşıyan. O yatlar oyuncaktır

sonunda, yatı yüzdürenler de tatlı su denizcisi. Yatların yapabildikleri tek şey, havızda gidip gelmektir, oysa çomaktan gemiler engin denizlere açılır.

Ey, bizim buraya salt sizleri seyretmeye geldiğimizi sanan yat yüzdürücüleri, sizin tekneleriniz gelgeç şeylerdir bu yerde. Eninde sonunda güvertelerine ördekler oturup onları batıracak, ama Yuvarlak Göl'ün gündelik yaşantısı sürüp gidecektir.

Dört bir yönden gelen patikalar, çocuklar gibi gölün çevresine üşüşür. Kimileri, ceketsiz adamlar tarafından yapılmış, iki yanı parmaklıklılı, sıradan yollardır. Kimileri de yer yer darlaşıp genişleyen, yer yer tek adımla arşınlanabilecek boya inen başıbozuklardır. Bunlara yol değil de patika denir, çünkü çoğunluğu kendiliğinden değildir. David, "Onları olurken görebilseydim!" der durur. Gelgelelim bu parkta olup biten en güzel şeylerin birçoğu gibi bunun da geceleyin, kapılar kapandıktan sonra olduğuna karar verdik sonunda. Şuna da karar verdik ki patikalar, Yuvarlak Göl'ün kıyısına ulaşmak için başka çare bulamadıkları için oluşup ortaya çıkıyorlardı herhalde.

Bu başıboş patikalardan biri, koyunların saç kestirdikleri köşeden geçer. Duyduğuma göre David kırpılmak için berbere gittiği zaman o upuzun lüle saçlarını gık demeden kestirmiş (yalnız anneciği o gün bugündür o eski neşesini yitirdi). David, koyunların kırkıcıdan kaçmala-

rını pek ayıplar. "Korkak koyun, korkak koyun!" diye bağırıp alaya alır onları.

Beri yandan kırkıcı, kırkmak için koyunu bacaklarının arasına sıkıştırdığı zaman da, böyle koskocaman makas kullanıyor diye, David onu kınayarak yumruğunu sallar. Adam kırktığı o kirli yünleri koyunun sırtından yere sıyırınca yün yığını ansızın ak pak kesilir, insan şaşırır kalır. Koyuncuklar kırılmaktan öylesine korkarlar ki sanki zayıflamış, sararıp solmuş gibi olurlar. Kırkıcının elinden kurtulur kurtulmaz, telaşla çayırlarda otlamaya başlarlar.

David onların bu denli değiştikten sonra birbirlerini hâlâ tanıyıp tanımadıklarını, yoksa yanlış koyunlarla mı kavgaya tutuştuklarını merak eder. Bu kent koyunları pek kavgacıdır. Bu yüzden her yıl Londra'ya ilk dönüşümüzde, bizim Sen Bernar köpeği Porthos'u şaşkınlıktan şaşkınlığa düşürürler. Porthos taşradaki bir tarla dolusu köy koyununu bir tek, "Ben geliyorum!" gibilerden havlamasıyla dağıtabilir. Ne var ki bu kentli koyunlar, onun üstüne üstüne gelirler, hem de gözlerindeki bakış hiç de neşeli bir oyun oynamaya gelenlerin bakışı değildir. Bunu gören Porthos'un beyninde geçen yıldan kalma bir anının şimşegi çıkar. Koca köpek dönüp sıvışmayı gururuna yediremediği için önce durur, manzarayı çok beğenmiş gibi şöyle bir çevresine bakınır, sonra pek başarılı bir umursamazlık numarasıyla oradan uzaklaşır.

Serpantin, yani yılan biçimli göl burada başlar. Çok güzel bir göldür, dibinde de batık bir orman vardır. Kıyısından eğilip bakınca su da tepetaklak uzanan ağaçları görebilirsiniz. Dediklerine bakılırsa geceleyin de gölün suları içinde batık yıldızlar olurmuş.

Eğer doğruysa, Peter Pan, Ardiç Yuvası'yla gölde gezerken onları görüyor demektir. Serpantin'in ancak ufak bir bölümü parkın içindedir. Bir yerde göl bir köprünün altından geçerek uzaklara, kuşların adasına doğru gider. Sonradan kız ve oğlan çocuğu olacak olan bütün kuşlar bu adada doğarlar. Peter Pan dışında hiçbir insan (zaten Peter Pan da yarı insandır ya), bu adaya gidemez. İsterseniz dileğinizi (kız ya da oğlan diye) bir kâğıda yazıp kâğıdı kayık biçiminde katlayarak gölün sularına bırakabilirsiniz. Kayık karanlık bastıktan sonra Peter Pan'ın adasına ulaşır.

Artık evimizin yolunu tutuyoruz. Bir günde bunca yeri gezip görmemiz tümüyle 'sözgelışı' biliyorsunuz. Yoksa yol boyunca David'i kucağında taşımam ve ihtiyar Bay Salford gibi her önüme çıkan sıraya oturup dinlenmem gerekecekti. Ona bu adı takmıştık; çünkü bize durmadan doğum yeri olan güzel Salford Kasabası'nı anlatırdı. Ceviz gibi bir ihtiyar beyefendiydi. Parkta bütün gün sıradan sıraya dolaşarak Salford Kasabası'nı bilen birilerini arardı.

Tanışmamızdan bir yılı aşkın bir süre sonra Salford'u bilen, bir ara cumartesi pazartesiye kadar orada kalmış olan bir başka yaşlı kişi-

ye daha rastladık. Sessiz sedasız, ağzı var dili yok bir adamdı, şapkasının içine adresini yazmıştı. Londra'nın neresine gidecek olursa olsun önce Westminster Abbey'i bulur, oradan yola çıkardı. Onu alıp coşkun bir kıvançla Bay Salford'a götürdük, 'cumartesi-pazartesi' durumunu da anlattık. Bay Salford'un nasıl, "Ben size demez miydim?" gibilerden kurumlu bir sevinçle onun üstüne atıldığını hiç unutmuyacağım. O gün bugündür içtikleri su ayrı gitmiyor.

Bizim kapımıza gelmezden önce uğrayacağımız son iki yer, Köpek Mezarlığı'yla İspinoz Yuvası'dır. Ne var ki Porthos her zaman yanımızda olduğu için biz Köpek Mezarlığı'nın ne olduğunu bilmiyormuş gibi yaparız.

Yuva pek hüznüldür. Bembeyaz renklidir; bu yuvayı buluşumuzun öyküsü de harikadır. David'in yitik yün yumağını arayarak çalıkların içine bakarken, yumak yerine yumağın yününden yapılmış şipşirin bir yuva bulduk.

İçinde dört yumurta, yumurtaların üzerinde de David'in yazısına benzer çizikler vardı. Ana kuşun yumurta içindeki yavrularına yazdığı sevgi dolu mektuplar olsa gerek, diye düşündük. Parka her gelişimizde yaramaz çocuklara belli etmemeye çalışarak gidip yuvaya bakar, ekmek kırıntısı serperdik. Çok geçmeden kuş bizi dost bildi. Yuvada omuzlarını kısıp oturduğu yerden bizi tatlı tatlı süzerdi. Ne var ki bir gün gittiğimizde yuvada iki tanecik yumurta kalmıştı, ertesi gidişimizde de hiç kalmamıştı. İşin en acıklı yanı şuydu: Zavallı ana

kuşçağız, çalılarının arasında uçuşurken bize öyle sitemli bakışlarla bakıyordu ki bu işi bizim yaptığımızı sandığını anladık. David ona laf anlatmaya çalıştı, ama kendisi kuşça konuşmalı o kadar çok olmuştu ki, korkarım kuş hiçbir şey anlamadı. O gün parktan gözlerimizden yaşlarla ayrıldık.

PETER PAN

Annenize, çocukluğunda Peter Pan'ı duymuş olup olmadığını sorarsanız, "Aa, elbette bildirdim, yavrum," diyecektir. Peter Pan'ın o günlerde de keçi sırtında gezip gezmediğini sorarsanız, anneniz gene, "Elbet keçiye binerdi," diyecektir.

Sonra dönüp ninenize, küçüklüğünde "Peter Pan'ı tanır mıydın?" diye sorarsanız, o da, "Aa, elbette bildirdim, yavrum," diyecektir. Ama, "Peter Pan o günlerde de keçiye binip dolaşır mıydı?" diye sorarsanız, "Keçisi olduğunu hiç duymamıştım," diyecektir. Belki de unutmuştur, nasıl ki arada adınızı unutup size, "Mildred," der, oysa bu annenizin adıdır. Ne

var ki keçi kadar önemli bir şeyi unutmuş olması pek düşünülemez. Demek ki ninenizin küçüklüğünde Peter Pan'ın keçisi yokmuş. Bu da gösterir ki Peter Pan'ın öyküsünü anlatırken (çoğunluğun yaptığı gibi) lafa keçiyle başlamak, ceketinizi gömleğinizden önce giymekle birdir.

Gerçi bu bir yandan da, Peter Pan'ın iyiden iyiye yaşlı olduğunu gösterir, ama zarar yok, çünkü Peter Pan aslında hep aynı yaştadır. Peter Pan bir haftalıktır. Çok eskiden doğmuş olmakla birlikte hiç yaş günü olmamıştır, bundan sonra olmasının da yolu yoktur. Neden mi? Yedi günlükken insanlıktan kaçarak pencereden dışarı uçmuş, gene Kensington Bahçelerine dönmüştür de ondan.

Beşiğinden kaçmayı isteyen tek bebeğin olduğunu sanıyorsanız, kendi küçüklük günlerinizi temelli unutmuşsunuz demektir. David bu olayı ilk duyduğunda kendisinin beşikten kaçmaya hiç yeltenmediğinden son derece emindi. Ama ben ona, ellerini şakaklarına bastırarak var gücüyle düşünmesini söyledim. O da önce iyice, sonra iyiden iyiye şakaklarını bastırıp kafasını zorlayınca, bebeklik günlerinde ağaç tepelerine dönmeyi kendisinin de istemiş olduğunu açıkça anımsadı. Bunun peşi sıra başka anılar da sökün etti: Yatakta yattığı yerden, annesi uykuya dalar dalmaz kaçmayı tasarlamıştı. Bir gece annesi onu bacaya tırmanırken yakalamıştı. Ellerini şakaklarına iyice

bastırıp düşünseler bütün çocukların belleklerinde bu gibi anılar canlanacaktır.

Çünkü insana dönüşmezden önce kuş oldukları için, dünyaya gelişlerinin ilk haftalarında biraz çılgındırlar, doğallıkla. Eskiden kanatlarının olduğu yerler de gıcıklanır dururmuş. David öyle söylüyor.

Burada belirtmek isterim ki bizim öykü anlatma yöntemimiz şöyledir: İlkin öyküyü ben David'e anlatırım, sonra da o bana anlatır, ama bunun bambaşka bir öykü olmasında anlaşmışızdır. Sonra ben öyküyü, onun eklediklerini de araya katarak, gene anlatırım, böylece uzar gider, sonunda öykü benim mi yoksa onun mu, kimse kestiremez. Şu Peter Pan öyküsünde, örneğin, anlatılan olaylarla bunlardan çıkartılan dersler benimdir. (Ama bunların bile hepsi değil, çünkü David sırasında yaman bir terbiyecidir.) Kuşluktan yeni çıkmış bebeklerin yaşantılarına ilişkin ilginç bilgilerse David'in ellerini şakaklarına bastırarak canlandığı anılardan alınmalıdır.

Neyse, Peter Pan parmaklıksız olan pencereden dışarı çıkmıştı. Pencere pervazından bakınca ta uzaklardaki ağaçları gördü; bunlar Kensington Bahçeleri'nin ağaçlarıydı hiç kuşkusuz. Peter, ağaçları görür görmez artık sırtı gecelikli bir insan yavrusu olduğunu unutarak başladı uçmaya; evlerin üzerinden geçerek parka yollandı. Kanatsız uçabilmesi harika bir şeydi, ama kanat yerleri müthiş gıcıklandı.

Kimbilir... belki de... Peter Pan'ın o geceki atılğanlığı, kendine ve uçma yeteneğine duyduğu güven bizde olsa belki bizler de uğabilirdik.

Peter, Bebek Sarayı'yla Serpantin arasındaki ęimlięin üstüne neşeyle kondu. Yaptığı ilk iş, sırtüstü yatıp debelenmek oldu. İnsan yavrusu olduğunu daha şimdiden unutmuş, kendini (gövdesini bile) kuş sanıyordu. Sinek yakalamaya ęalışıp da beceremeyince, bunun sineği eliyle tutmaya ęalışmasından olduğunu bilemedi. Öyle ya, kuşlar hiçbir zaman böyle yapmazlar.

Beri yandan Peter parkın kapanma saatinin geçmiş olduğunu fark etmişti. Çünkü ortalıkta bir sürü peri vardı. Hepsi de işlerine güçlerine dalmış olduklarından ona dikkat bile etmemişlerdi. İneklerini sağarak, su çekerek kahvaltı hazırlıyorlardı. Peter su kovalarını görünce susadı, su içmek için Yuvarlak Göl'e uçtu. Eğilip gagasını suya daldırdı. Gagası sanıyordu ya gerçekte bu onun burnuydu. Bu yüzden pek sığ bir su birikintisini denedi ve cup di-

ye bunun içine düştü. Sahici kuşlar suya düşünce kanatlarını gerer, tüylerini bir bir gagalayarak kuruturlar, gelgelelim Peter ne yapması gerektiğini anımsamıyordu. Biraz canı sıkıllaraktan Bebek Yolu'ndaki salkımsöğüdün altında yatıp uyumaya karar verdi.

İlkin dalın üstünde dengesini bulmakta güçlük çektiyse de sonunda bunun nasıl yapılacağını anımsayarak uykuya daldı. Sabah olmadan çok önce titreyerek uyandı. "Hiç böyle soğuk gece görmedim," dedi kendi kendine. Oysa kuşken bundan çok daha soğuk geceleri dışarıda geçirmişti. Ne var ki herkesin bildiği üzere, kuşlara sıcak gelen hava, sırtında gecelikle doluşan küçük çocuklara buz gibi gelir. Hem Peter nedense tuhaf bir rahatsızlık içindeydi, kafası saman doluydu sanki. Arada birtakım sert, yüksek sesler duyarak kaygıyla çevresine bakıyordu, oysa bunlar onun kendi hapsirliklerinden başka bir şey değildi. Şiddetle istediği bir şey vardı, gelgelelim içindeki isteği biliyordu da, istediğinin ne olduğunu bilmiyordu. Aslında böylesine çok istediği şey, annesinin gelip onun burnunu silmesiydi, ama Peter bunu hiç akıl edemediğinden durumu aydınlatılabilmek için perilere başvurmaya karar verdi. Perilerin pek bilgili olduğu söylenir.

Bebek Yolu'nda kollarını birbirlerinin beline dolamış gezinen iki peri vardı. Peter de dalından aşağıya süzülüp onların yanına kondu. Perilerin kuşlarla atıştıkları çok olur. Ne var ki doğru dürüst sorulan sorulara çoğunlukla doğ-

ru dürüst karşılık verirler. Bu yüzden, iki peri onu görür görmez kaçıp gidince Peter adama-kıllı kızdı. Bir üçüncü peri, hasır bir koltuğa kurulmuş, bir insanın düşürmüş olduğu bir posta pulunu okumaktaydı. Peter'in sesini duyunca telaşlanarak bir lalenin ardına kaçtı.

Peter şaşıp kalmıştı; rastladığı bütün periler ondan kaçıyorlardı. Bir mantarı testereyle kesmekte olan üç-beş işçi peri onu görünce araçlarını filan ortada bırakıp koşarak kaçtılar. Bir sütçü kız kovasını ters çevirip altına saklandı. Çok geçmeden parkta bir curcunadır koptu. Sürü sürü periler, o yana bu yana koşuyor, bir yandan da birbirlerine, "Korkan varmı?" diye soruyorlardı! Lambalar söndürülmüş, kapılar kilitlenmişti. Kraliçe Mab'in sarayından, saray muhafızlarının göreve çağrıldığını bildiren davul gümbürtüleri yükseliyordu. Geniş yoldan aşağı bir bölük mızraklı süvari dört-nala sökün etti, sivri uçlu pırnal yapraklarıyla donanmışlardı ki bu silahla düşmanı pek yaman çizer, sıyıırırlar! Peter dört bir yandan perilerin, "Kapanma saatinden sonra parkta insan kalmış!" diye bağıştıklarını duyuyordu duy-masına da, bu insanın kendisi olduğunu aklı-nın köşesinden bile geçiremiyordu. Bu arada kafasını dolduran samanlar gitgide şişiyor, Peter'cik burnuna bir şeyler yapılmasını istiyor ve bunun ne olduğunu öğrenmek için gitgide sabırsızlanıyordu.

Gel gör ki bu yaşamsal bilgiyi edinmek için perilerin peşinde koşması boşunaydı. O minik,

ürkek yaratıkçıklar ondan kaçıyorlardı. Tüm-sekte karşılaştığı mızraklılar bile, onu yan tarafta görmüş numarası yaparak hemencecik bir patikaya sapıverdiler.

Perilerden umudu kesen Peter Pan kuşlara danışmaya karar verdi. Ne var ki şimdi de tuhaf bir şeyi anımsadı: Kendisi salkımsöğüde bulunduğu zaman bütün kuşlar havalanıp gitmişlerdi ya! Gerçi o sırada Peter bu olayın üstünde durmamıştı, ama ne demeye geldiğini şimdi anlıyordu. Tüm canlılar ondan kaçınmaktaydı. Zavallı Peter Pan! Yere oturdu, ağlamaya başladı. Şimdi bile hiçbir kuşun bu biçim oturmadığını bilemiyordu! İyi ki bilmiyordu, çünkü bilseydi uçma yeteneğine olan inancı sarsılcaktı. Uçabildiğinize olan inancınız da bir kez sarsıldı mı artık bir daha ömür boyu uçamazsınız. Kuşların uçtuğu yerde bizim uçamayışımızın nedeni doğrudan doğruya şudur ki, onlar yüzde yüz inançlıdırlar, çünkü inanıp güvenmek demek, kanatlanmak demektir.

Efendim, Serpantin'deki adaya ancak uçarak gidilebilir, çünkü insan kayıklarınının buraya yanaşması yasaklanmıştır. Adanın çevresine, suyun içine çakılmış olan kazıkların her birinde gece gündüz bir kuş nöbet tutar. İşte, şimdi Peter de başındaki garip durumu ihtiyar Solomon Gark'a danışmak amacıyla bu adaya uçtu. Kendini en sonunda öz yuvasında (kuşlar, adaya böyle derler) bulunca rahat bir soluk aldı. Herkes uyuyordu, nöbetçiler bile. Yalnızca Solomon Gark'ın bir yanı dipdiri uyanıktı. So-

lomon, Peter'in başına gelenleri ses etmeden dinledi, dinledi, sonra bunların gerçek anlamını açıkladı.

"Bana inanmazsan sırtındaki geceliğe bak!" dedi.

Ve Peter faltaşı gibi açılmış gözleriyle bir kendi geceliğine, bir de uyuyan kuşlara baktı. Hiçbirinin sırtında giysi yoktu.

Solomon, "Ayak parmaklarının kaç tanesi başparmak?" diye biraz acımasızca sordu.

Peter de ayak parmaklarından ezici çoğunluğun düpedüz parmak olduğunu ayırmayarak büyük bir şaşkınlığa, üzüntüye boğuldu. Bunun şoku öyle şiddetli oldu ki nezlesi geçiverdi.

Koca Solomon bu kez de gülmez yüzüyle, "Hele tüylerini bir kabart bakalım," dedi. Peter tüylerini kabartabilmek için canını dişine takıp uğraştı, gel gör ki tüysüzdü. O zaman eli ayağı titreyerek doğruldu ve pencere pervazına çıkışından bu yana ilk olarak, onu canından çok seven kadının varlığını anımsadı.

"Annemin yanına dönsem iyi olacak sanırım," dedi ürkek ürkek.

Solomon Gark gözlerinde tuhaf bir bakışla, "Güle güle," diye yanıtladı.

Ne var ki Peter duraksıyordu.

İhtiyar kuş nezaketle, "Neden gitmiyorsun?" diye sordu.

Peter boğuk sesle, "Şey... sanırım... herhalde gene uçabilirim, değil mi?" diye kekeledi.

Anlarsınız ya, kendine olan inancını yitirmişti.

Gerçekte katı yürekli olmayan Solomon Gark, "Zavallı küçük," dedi. "Bir daha hiç uçamayacaksın, rüzgârlı günlerde bile. Hep bu adanın toprağı üstünde kalmak zorundasın."

Peter büyük bir üzüntüyle, "Kensington Bahçelerine asla gidemeyecek miyim yani?" diye sordu.

"Suyu nasıl geçebilirsin?" dedi Solomon Gark.

Gene de Peter'e kuş yöntemlerini elinden geldiğince, böyle biçimsiz bir gövdenin kapabileceği oranda öğreteceğine söz verdi.

Peter, "Yani tam insan olmayacak mıyım?" diye sordu.

"Hayır."

"Tam kuş da değil?"

"Hayır."

"Ne olacağım peki?"

"Biraz ondan biraz bundan olacaksın," dedi Solomon.

Çok bilge bir ihtiyardı hiç kuşkusuz. Dedikleri gerçekten de çıktı.

Ada kuşları Peter'e hiçbir zaman pek alışmadılar. Onun tuhafıklarına her gün yeni bir şeymişçesine gülüyorlardı. Oysa aslında yeni olan onlardı, kuşlar. Her gün yumurtalarından çıkıyor, çıkar çıkmaz Peter'e bakıp gülüşüyorlardı. Yeni yumurtalardan durmadan yeni yavrular çıkıyordu. Bu hep böyle sürüp gidiyordu, sonsuza dek. Kurnaz ana kuşlar, yumurtaların üstünde oturmaktan usandıkları zaman, yavru-

ları kabuklarını bir gün önce kırsınlar diye, "Peter'in yıkanişını görmek istiyorsanız, şimdi tam zamanıdır!" diye yumurtalarına fısıldarlardı.

Ya da Peter'in su içişini, yemek yiyişini...

Onun bu işleri yapışını seyretmek için her gün başında binlerce kuş toplanırdı, tıpkı bizlerin tavuskuşlarını seyrettiğimiz gibi. Attıkları kırıntıları onun ağzıyla değil de elleriyle topladığını gördükçe, kuşlar neşeli kahkahalarla çığırışıldardı. Peter Pan'ın tüm yiyeceği, koca Solomon'un buyruğuyla ona Kensington Bahçelerinden getiriliyordu. Peter, kurtlarla böcekleri yiyemiyordu. Kuşlar pek saçma buluyorlardı bunu. Gagalarıyla ekmek parçaları taşıyorlardı ona. Hani o kocaman bir ekmek kabuğunu alıp havalanan kuşun ardından, "Açgözlü!" diye söyleniriz ya, artık biliyorsunuz bunu yapmamak gerektiğini, çünkü kuş ekmeği Peter Pan'a götürüyordur, büyük bir olasılıkla.

Peter'in sırtında gecelik de yoktu artık. Şöyle ki: kuşlar, yuvalarının içine sermek için ondan bir parça bez isteyip duruyorlardı. Çok iyi huylu bir çocuk olduğu için o da, 'vermem' diyemiyordu. Sonunda Solomon'un öğüdü üzerine gecelikten artakalanı gizlemişti. Gene de böyle yarı çıplak kalınca üşüdüğünü, tasalandığını sanmayın. Çoğunlukla mutlu, neşeliydi, çünkü Solomon sözünde durmuş, ona kuşça yashamanın bir sürü yolunu yordamını öğretmişti.

Örneğin, en ufak şeylerden hoşnutluk duymak, her zaman bir şeyler yapmak, yaptığı şeyi de alabildiğine önemsemek.

Peter kuşların yuva yapmalarına yardım etmekte pek becerikliydi. Bu yüzden kısa zamanda güvercinlerden daha iyi yuva yapmaya başladı; nerdeyse kargalar kadar uzmanlaşmıştı bu işte, gene de ispinozların hiçbir zaman gözüne giremedi. Yuvaların yanına küçük, derli toplu su yalıkları kazıyor, yavrular için yerden parmaklarıyla solucan çıkartıyordu. Kuş törelerini, kuş gelenek, göreneklerini de iyice kapmıştı artık: Doğu rüzgârlarıyla batı rüzgârlarını kokularından ayırt edebiliyor, otların boy attığını, böceklerin ağaç kütüklerinin içinde gezindiklerini kulaklarıyla duyabiliyordu.

Solomon'un ona yaptığı en büyük iyilik yaşama sevincini öğretmesiydi. Tüm kuşlar yaşama sevinci içindedirler, yeter ki yuvalarından yumurtaları çalınmasın. Solomon da başka türlü olmasını bilmediğinden Peter'e yaşama sevinci öğretmekte hiç güçlük çekmedi.

Peter yaşama sevinciyle öylesine dopdoluydu ki sabahtan akşama şarkı söylemek geliyordu içinden, tıpkı kuşların bütün gün şakıyarak bu sevinci dile getirdikleri gibi. Yalnız, yarı insan olduğu için bir araç gerekiyordu ona. O da kamışlardan bir flüt yaptı. Akşamleyin kıyıya oturup rüzgârın iç çekmesini, suyun şıptısını öykünmeye çalışır, arada da avuç avuç ayışığı toplayarak hepsini flütüne koyup öyle güzel çaldı ki, kuşlar bile aldanarak, "Sahiden balık

mı uçtu, yoksa Peter flütünde uçan balıkları mı çalıyor?" diye sorarlardı. Kimileyin Peter, yavru kuşların doğuşunu çalardı. O zaman ana kuşlar, "Acaba yumurtladık mı?" diye dönüp yuvalarının içine bakarlardı. Siz de Kensington Bahçelerinin çocuğusanız köprü başındaki kestane ağacını bileceksiniz: Hani baharda bütün ağaçlardan önce çiçek açar. Ama onun neden böyle tez davrandığını bilmiyorsunuzdur belki. Peter yaz gelsin diye sabırsızlanarak flütünde yazın gelişini çalar, adaya çok yakın olan bu ağaç onu duyup aldanırdı da ondan.

Gelgelelim Peter kıyıda oturup flütüyle böyle şahane havalar çalarken, arada üzücü düşüncelere dalar, o zaman çaldığı müzik de bir hüzne bürünürdü. Bu üzgünün nedeni de köprü eğmeçinin altından görebildiği parka bir türlü ulaşamamasıydı. Bir daha asla gerçek bir insan çocuğu olmayacağını biliyordu, olmayı pek istediği de yoktu. Ama, ah, öteki çocuklar gibi oynayabilmek için nasıl içi gidiyordu! Oyunlar oynamak için gerçekten bu parktan daha güzel yer bulunmazdı. Kuşlar ona kızılı oğlanlı çocukların nasıl gülüp oynadıklarına ilişkin bilgiler taşıdıkça Peter Pan'ın gözlerinde özlem yaşları pıtraklanıyordu.

Neden parka yüzerek gitmiyordu, diye merak ediyorsunuzdur belki de. Yüzmek bilmiyordu da ondan. Can atıyordu öğrenmek için, gelgelelim adada ördekler dışında kimse yüzmek bilmiyordu. Onlar da öyle aptaldılar ki! Peter Pan'a yüzmesini öğretmeye gönüllüydüler gö-

nüllü olmasına da, tek bildikleri, "Suyun üstünde işte şöyle oturursun, sonra bacaklarını böyle böyle çırparsın," demekti. Peter bunu sık sık deniyordu, ama daha tek bacak çırpmadan batıyordu. Asıl öğrenmesi gereken şey, suyun üstünde batmadan durabilmenin giziydi. Ördeklere böylesi kolay bir şeyi anlatmanın olası olduğunu ileri sürüyorlardı.

Arada adaya kuğular uğruyorlardı. Peter onlara elindeki bütün yiyeceklerini verip suyun üstünde nasıl oturabildiklerini soruyordu. Gelgelelim yiyecekler tükenir tükenmez hain yaratıklar, tıslayarak pupa yelken uzaklaşıyorlardı.

Bir seferinde Peter parka ulaşmanın gerçekten yolunu bulduğunu sandı. Elden kaçmış, gazeteye benzer, bembeyaz, harika bir şey adanın üstünde süzüldü, sonra kanadı kırılmış kuşlar gibi takla ata ata yere düştü. Peter öyle

korktu ki, saklandı. Kuşlar bunun yalnızca bir uçurtma olduğunu söylediler, sonra da uçurtmanın ne olduğunu anlattılar. Bir çocuğun elinden kaçıp kurtulmuş olsa gerekti. Uçurtmayı bu kadar sevdi diye kuşlar Peter'i alaya aldılar. Peter uçurtmayı öylesine sevdi ki, geceleyin bile bir elini uçurtmanın üstüne koyup uyuyordu. Bu da hem sevimli hem de iç burkan bir şeydi, çünkü Peter uçurtmayı sahici bir insan çocuğunun oynacağı olduğu için seviyordu.

Kuşlara göre bu, çok sudan bir nedenceydi. Ne var ki ana baba kuşlar şu sıralar Peter'e büyük bir gönül borcu besliyorlardı, çünkü kızamıkçık çıkaran bir sürü yavrunun bakımını üstlenmişti Peter. Kuşlar ona uçurtma uçurmayı öğretmek önerisinde bulundular. Altı tanesi uçurtmanın ipini gagalarıyla tuttukları gibi havalandılar. Uçurtma da onların ardından havalanıp daha yükseklere çıkınca Peter şaşırıp kaldı.

"Gene yapın!" diye bağırdı.

Kuşlar onu hiç kırmayarak uçurtmayı üç-beş kez uçurttular. Peter onlara teşekkür edeceği yerde hep, "Gene yapın!" diye bağırıyordu. Bu da gösterir ki Peter sahici bir oğlan çocuğu gibi davranmayı hâlâ unutmuş değildi!

Derken Peter, gönlü yüce bir amaçla tutuşarak, kuşlardan uçurtmayı bir daha, bu kez kendisiyle birlikte uçurmalarını diledi. Yüz kuş, ipi alıp havalandı, o da uçurtmanın kuyruğuna tutundu. Niyeti parkın üstüne gelince yer atlamaktı. Ne var ki uçurtma havada parça-

landı, Peter de az daha Serpantin'in sularında boğuluyordu. Neyse ki oradan geçmekte olan iki kuğuya tutundu, sinirlenip söylenmelerine kulak asmadan kendini adaya taşıttı. Bundan sonra kuşlar onun çılgın girişimlerine artık yardım etmeyeceklerini söylediler.

Ama Peter, sonunda Shelley'nin teknesinin yardımıyla parka ulaştı. Şimdi size bunu anlatacağım.

ARDIÇ YUVASI

Shelley genç bir baydı ve büyümesi gerektiği ölçüde büyümüştü. Kendisi bir ozandı, ozanlar da hiçbir zaman tam büyümmezler. Bugünlük gerekenin dışında parayı küçümserler. Shelley'nin o gün kendisine gereken paradan bir beş *pound*^{*} fazlalığı vardı. O da Kensington Bahçelerinde dolaşırken bu beş *pound*'luk kâğıt parçasından kayık yaptı, kayığı Serpantin'in sularına bıraktı. Kayık adaya geceleyin vardı. Nöbetçi alıp getirdiği zaman Solomon Gark, önce bunun her zamanki gibi gene bir bayandan gelen ve saygılar sunarak gürbüz bir bebek ısımarlayan mektuplardan biri sandı. Mektup sahipleri ille de malın en iyisini isterler! Solomon Gark, mektubun yazılışından hoşlanırsa Model

* Pound: İngiliz Lirası. (Yay.)

A'lardan birini seçip yollar, ama sinirlenirse pek komik modeller yollar doğrusu. Arada hiçbir şey yollamadığı gibi kimi zaman bir yuva dolusu yavru gönderdiği olur. O dakikadaki keyfine kalmış bir şey. Bir de her şeyin kendine bırakılmasını ister. Tutup da, "İnşallah bu kez bir oğlan yollarsınız artık," diye altını çizerseniz kesin kız yollar. Bebek isteyen bayan da olsanız, kız kardeş dileyen bir çocuk da olsanız, adresinizi açık seçik yazmaya özen gösterin. Solomon Gark'ın kaç bebeği yanlış adrese gönderdiğini bilemezsiniz.

Solomon Gark, Shelley'nin kâğıdını açtığı zaman afallayıp kaldı, yardımcılara akıl dandı. Bu yardımcılar kâğıdın iki kez üstünde yürüdüler, ayaklarını önce dışa, sonra içe basarak. Sonunda bunun beş tane bebeği birden isteyen açgözlü bir bayandan geldiğinde karar kıldılar. Böyle sanmalarının nedeni, kâğıdın üstünde kocaman bir 5 yazılı olmasıydı.

Solomon, tepesi atarak, "Gülünç bu!" diye köpürdü ve kâğıdı Peter'e armağan etti. Adaya vuran işe yaramaz şeyler oyuncak diye Peter'e verilirdi.

Peter bu değerli parayla oynamadı, çünkü ne olduğunu görür görmez bilmişti. (Sahici çocuk olarak yaşadığı o bir hafta boyunca gözlerini dört açmıştı da ondan.) Bunca parası olduktan sonra artık parka ulaşmayı başarabileceğini düşündü, bunun en iyi yollarını aklından geçirmeye girişti. Bu yolların en iyisini seçmeye karar verdi. (Çok da yerinde bir karar bence.)

Her şeyden önce kuşlara Shelley'nin kâğıdının değerini anlatması gerekiyordu. Kuşlar parayı geri istemeyecek kadar dürüsttüler, gene de Peter onların fena halde bozulduklarını gördü. Kuşlar, akıllı olmasıyla az buçuk böbürlenmiş Solomon'dan yana öyle kötü kötü baktılar ki, oncağız adanın öbür ucuna uçup gitti, orada başını kanatlarının altına sokarak kara kara düşünmeye başladı. Solomon sizden yana değilse ada kuşlarına hiçbir iş yaptıramayacağını Peter biliyordu. Bu yüzden onun peşinden gitti, yüzünü güldürmeye çalıştı.

Bu saygın ve etkin ihtiyarı kendinden yana çekmek için Peter bununla da yetinmedi. Şunu bilmeniz gerek ki Solomon Gark'ın niyeti ömür boyu görevde kalmak değildi. Zamanı gelince emekli olmayı kuruyordu. İhtiyarlık yıllarını Çekirdeklerin Yeri'nde, gözüne kestirmiş olduğu bir porsuk ağacında, zevk ve sefa sürerek geçirecekti. Bu amaçla yıllardır sessiz sedasız çorabını doldurmaktaydı. Bu, ada kıyısına vurmuş olan bir insan çorabıydı. Anlattığım sırada içinde yüz seksen ekmek kırıntısı, otuz dört fındık, on altı ekmek kabuğu ve bir ayakkabı bağcığı vardı.

Solomon, çorabı doldurduğu zaman rahat bir gelikle emekliye ayrılacağını hesaplıyordu. Peter ona bir *pound* verdi. Elindeki kâğıt paranın ucundan kopardığı küçük bir parçayı, yani bir Penny'i* kesip verdi.

* Penny: İngiliz Kuruşu. (Yay.)

Böylece Solomon'un sonsuza dek dostluğunu kazanmış oldu. İkisi de baş başa verip konuşular, sonra ardıkuşlarını toplantıya çağırıldılar. Neden yalnızca ardıçların çağrılı olduğunu birazdan anlayacaksınız.

Ardıçlara sunulan plan gerçekte Peter'indi, ama daha çok Solomon Gark konuşuyordu, çünkü başkaları konuşursa sinirlenmeye başlardı. Ardıkuşlarının yuva yapmadaki yaratıcılıklarından pek etkilenmiş olduğunu belirtmekle söze girdi, bu da ardıçları o saat yumuşattı. Zaten amaç da buydu. Kuşların arasında çıkan bütün kavgalar, yuva kurmanın en iyi yolları üstündür.

Solomon öbür kuşların yuva içlerini çamurla sıvamadıklarını, bu yüzden de yuvalarının su tutmadığını ileri sürdü. Kafasını, yadsınmaz bir gerçeği belirtmiş gibi yan yatırmıştı. Ama ne yazık ki, toplantıya çağrısız katılmış olan Bayan İspinoz,

"Biz yuvayı, su tutsun diye değil, yumurta tutsun diye yaparız," diye gakladı.

O zaman ardıçlar alkışı kestiler. Solomon Gark öylesine bocaladı ki, üç-beş yudum su aldı.

"Düşünsenize," dedi en sonunda, "çamur, yuvayı ne güzel ısıtır."

Bayan İspinoz,

"Şunu da düşünün," dedi. "Yuvaya giren su yuvada kalır, yavrularınız da boğulur."

Ardıkuşları, Solomon Gark'a,

"Hadi, ezici bir karşılık ver bakalım," dercesine baktılar.

Gelgelelim Solomon'un gene kafası karışmıştı.

Bayan İspinoz kırıtkan bir tutumla,
"Biraz daha su iç," dedi.

Adı Kate'di. Bütün Kate'ler gibi küstah ve şuhtu.

Solomon biraz daha su içti, bu da ona esin verdi:

"Göl sularına ispinoz yuvası koyarsanız suyla dolup paramparça olur, oysa ardıkuşunun yuvası kuğu sırtındaki oyluk gibi kupkuru kalır."

Ardıçlardan öyle bir alkış koptu ki! Yuvalarının içini neden çamurla sıvadıklarını artık biliyorlardı.

Bayan İspinoz,

"Biz yuvalarımızı göl suyuna bırakmayız ki!" diye bağırdığı zaman ardıçlar, ilk baştan yapmaları gereken şeyi yaparak onu toplantıdan kovdular.

Bundan sonra olay çıkmadı. Solomon onları toplamaktaki amacını şöyle anlattı: Çok iyi bildikleri gibi küçük dostları Peter Pan suyu geçip Kensington Bahçelerine ulaşmaya can atıyordu. Kendisi de onların yardımıyla Peter için bir tekne hazırlamaya kararlıydı.

Sözün burasına gelince ardıçlar mırın kırın etmeye başladılar. Plan suya düşecek diye Peter'in yüreği ağzına geldi.

Solomon, hemencecik,

"Elbette insanların kullandıkları cinsten hantal bir tekne demek istemiyorum," diye açıklamada bulundu. Onun önerdiği, Peter'i alacak büyüklükte bir ardıçkuşu yuvasıydı, hepsi bu. Gene de ardıçlar surat sallandırıyor, Peter'in de kaygıdan içi içine geçiyordu.

"İşimiz başımızdan aşkın," diye ardıçlar söylenip duruyorlardı. "Bu da az iş değil."

Solomon,

"Hiç değil, Peter de sizi bedavaya çalıştırmayacak elbet," dedi. "Unutmayın ki kendisinin durumu şu sırada pek parlaktır. Size bundan önce görmediğiniz ücretler ödeyecek. Her birinize günde altı *penny* ödeyeceğini bildirmem için bana yetki verdi."

O zaman bütün ardıçkuşları sevinçle zıpladılar ve dillere destan olacak olan Kayık Yapımı projesi hemen o gün başladı. Gündelik işlerin hepsi askıya alınıp ertelendi. Ardıçların kendilerine eş seçmeleri gereken mevsimdi. Gel gör ki bu en büyük yuva dışında tek bir ardıç yuvası kurulmadı o yıl. Öyle ki Solomon aldığı yavru taleplerini çok geçmeden karşılayamaz oldu. Hani bebek arabasında yatıp otururken pek güzel duran ama yürürken biraz soluk soluğa kalan oburcana bebekler var ya, bunların hepsi ardıç yavrusundan dönmedir, birçok bayanlar da özellikle bu tip çocuk isterler. Solomon Gark ne yapsa beğenirsiniz? Damlardan bir sürü kırlangıç çağırdı, yumurtalarını ardıç yuvalarına yapsınlar diye buyurdu, bu yavruları da, hepsinin ardıç tipi olduğuna yemin ede-

rek bayanlara gönderdi. Adada o yıl sonradan, 'Kırlangıç Yılı' diye anılacaktı. İşte böyle, Kensington Bahçelerinde, olduklarından daha iri-yarıymış gibi kurumlanarak caka sata sata dolayan yetişkinler gördünüz mü bilin ki o yılın ürünüdürler, büyük bir olasılıkla. Sorun bakın.

Peter haktanır bir işverendi, işçilerinin ücretini her akşam tıkr tıkr ödüyordu. Ardıçlar sıra sıra dallara tünüyor, onun beş *pound*'luk kâğıt parasının ucundan altı *peni*'likler kesmesini terbiyeli bir sessizlikle seyrediyorlardı. Peter adları okuyor, adı okunan her kuş hemen aşağıya uçup parasını alıyordu. Ne hoş bir sahneydi, kimbilir!

En sonunda, aylar süren emekler sonucu, tekne tamamlandı. Bunun her gün dev bir ardıç yuvasına biraz daha benzediğini gözlemleyen Peter'in mutluluğunu nasıl dile getirmeli! Yapımın daha en başlangıcından beri Peter geceleri yuvanın bitişiğinde yattı. Geceleyin uyanır uyanır, ona tatlı sözler söylerdi. Sıvanan çamurlar kurduktan sonra yuvanın içinde uymaya başladı. Hâlâ da yuvasının içinde uyur geceleri. Şöyle şipşirin bir kıvrılıp yatışı vardır, çünkü yuva ona, kedi yavrusu gibi kıvrıldığı zaman tam gelecek büyüklüktedir. İçi çamur rengindedir, dışıysa otlarla dallardan örülmüş olduğu için yeşildir. Bu yeşillikler kuruyup kırıldıkça yuvanın duvarları yeni baştan örülür. Yapım sırasında ardıçlardan düşen birkaç tüy de yuvanın orasına burasına takılmış durur.

Öteki kuşlar kıskançlıklarından çatladıkları için, yuva su üstünde durmayacak, diye tut-

turdular, ama yuva suyun üzerinde pek güzel denge sağladı. "Su alacak," dediler ama su falan almadı. Bunun üzerine, "Peter'in küreği yok," diye tutturdular; bunu duyan ardıçlar da bozum olarak bakışıp kaldılar. Gelgelelim Peter küreğe gereksinim duymadığını, çünkü yelkeni olduğunu bildirdi. Yüzü mutluluk ve övünçle parlayarak geceliğinden yapmış olduğu yelkeni çıkarıp gösterdi. Gerçi hâlâ biraz geceliği andırmıyor değilse de harika bir yelken olmuştu, doğrusu.

O gece dolunay yükselip tüm kuşlar uykuya çekildiğinde Peter teknesine binerek adadan demir aldı.

Ardıçlara, başlangıçta onların kılavuzluğunda kısa kısa yollar yapacağına söz vermişti. Ne var ki ta uzaktan Kensington Bahçelerinin köprü altından kendine göz kırptığını gördü, bekleyemedi. Yanakları al al yanıyordu; hiç arkasına bakmadı. Bağrında çarpan coşkulu heyecan, korkuyu kovmuştu. Peter Pan, hep günbatısına doğru yelken açarak Bilinmez'e doğru koşan yiğit İngiliz gemicilerden aşağı mı kalacaktı?

Önceleri kayığı kendi çevresinde fır dönerek hep demir aldığı yere geliyordu. Bunun üzerine Peter geceliğin kollarından birini çıkartarak yelkeni küçülttü ve tekne o saat ters bir esintiyle gerisin geriye püskürtüldü.

Azımsanamayacak bir tehlike atlattı. Peter bu kez yelkeni bıraktı ve bunun sonucu olarak uzaktaki kıyıya doğru sürüklenmeye başladı. Bu kıyı, ne olduklarını bilmemekle birlikte teh-

likeli olduklarını sezindiği karanlık gölgelerle doluydu. Peter, çaresiz, gene yelken açarak gölgelerin alargasından aldı, derken uygun bir esinti onu günbatısına doğru itti, ama öylesine bir hızla ki tekne nerdeyse köprüye çarpıp parçalanıyordu.

Peter bu tehlikeyi atlattıktan sonra köprünün altından geçti, o güzelim Kensington Bahçelerini tam karşısında görünce sonsuz bir sevince kapıldı. Gel gör ki demir atmaya kalkışınca (uçurtma ipinin ucuna bağlanmış bir taşı bu) dibi bulamadığından uygun bir yer arayarak beklemek zorunda kaldı. Bir ara aşağıdaki bir mercan yatağına çarptı, sarsıntının şiddetinden alabora olarak boğuluyazdı, ama yeniden teknesine çıkmayı başardı. Şimdi de yaman bir fırtına çıkmıştı. Sular Peter'in ömrün-

de duymadığı bir azgınlıkla kükreyerek onu bir o yana, bir bu yana çalkalıyordu; elleri soğuktan donmuş, tutmaz olmuştu. Neyse, bu tehlikeleri de atlatan tekne, Tanrı'ya şükür, ufak bir koyun dinginliğine kavuştu.

Peter gene de güvenlikte sayılmazdı, çünkü karaya çıkmaya yeltenince kıyıda bir sürü ecininin birikmiş, onu engellemeye çalıştıklarını gördü. Tiz seslerle bağırarak ona defolup gitmesini, Kapanma Saati'nin çoktan geçtiğini söylüyorlardı. Bu arada ellerindeki sivri uçlu pırnal yapraklarını habire sallıyorlardı. Bir bölük asker de, çocuğun birinin parkta unutmuş olduğu bir oka el koymuşlar, bununla tekneyi parçalamaya hazırlanıyorlardı.

Onların peri kökenli olduğunu bilen Peter, sesini yükselterek sıradan bir insan yavrusu olmadığını, onlara kötülük etmek değil, dost olmak istediğini bildirdi. Güzel bir liman bulmuşken çekilip gitmeye hiç niyeti yoktu. "Bana ilişirseniz vay başınıza geleceklere!" diye ecinileri uyardı.

Böyle diyerek cesaretle kıyıya atladı. Periler onu öldürmek için üstüne yürümüşlerdi ki kadınlardan bir bağıştır yükseldi. Yelkeninin küçük bir bebek geceliği olduğunu şimdi fark etmişlerdi ya, bu peri bayanlar hemencecik Peter Pan'ı sevip benimsediler; onu kucaklarına alamayacak kadar minicik olmalarına vahvahlanıyorlardı. Bunun açıklamasını yapmamam size; kadın denen yaratık böyledir işte!

Erkek periler şimdi kadınlarının tutumunu görünce silahlarını kınlarına soktular, çünkü kadınların aklına sonsuz güvenleri vardı. Peter Pan'ı büyük bir nezaketle alıp Kraliçeleri'nin karşısına çıkardılar, o da Peter'e parkın Kapama Saatinden Sonraki Anahtarı'nı verdi. Bundan böyle Peter parkta istediği gibi dolaşabilecekti. Perilere onu rahat bırakmaları sıkılaşmıştı.

İşte Peter'in büyük yolculuğu böyle sonuçlandı. Bunun çok öncelerde geçtiğini, anlatım dilinin eskiliğinden de çıkarabilirsiniz.

Ne var ki Peter Pan hiç yaşlanmaz, hiç büyümmez. Bu gece köprü'nün altından yolunu gözleyecek olsak (ama yapamayız, o başka) bahse girerim ki onun gene gecelikten yelkenini açmış olarak ya da kürek çekerek Ardıç Yuvası'nın içinde bize doğru geldiğini görürüz. Peter yelken açtığı zaman oturur, kürek kullanırken ayağa kalkar.

Onun bu küreği nasıl edindiğini birazdan anlatacağım.

Park kapılarının açılma saatinden çok önce Peter gizlice adaya döner, çünkü insanların onu görmesini istemez (yarı insandır dedikse o kadar da demedik). Gene de bu ona saatler saati oynama fırsatı verir, o da tıpkı sahici çocuklar gibi oyunlar oynar. Daha doğrusu o böyle sanır, ama çok zaman oyunları yanlış yanlış oynar. Onun acınası yönlerinden biridir bu.

Biliyorsunuz, çocukların gerçekte nasıl oynadığını ona öğretmemişti. Periler gün batın-

caya dek gizlendikleri için bu konuda hiçbir şey bilmezler. Kuşlar deseniz, ona çok şey öğretebilirlermiş gibi yapmışlardı, ama sıra öğretmeye gelince öyle az şey bildikleri ortaya çıkmıştı ki şaşarsınız. Bir tek saklambaç oyununu doğru dürüst öğretmişlerdi. Peter çok zaman kendi kendine saklambaç oynar. Gelgelelim Yuvarlak Göl'de yüzen ördekler bile oğlan çocuklarını bu göle çeken şeyin ne olduğunu açıklayamıyorlardı. Ördekler akşam olur olmaz, o gün olup bitenlerin hepsini unuturlar, suya atılan pasta parçaları dışında. Ne var ki hiç gülmezler; karamsar yaratıklardır. "Nerde o bizim çocukluğumuzdaki pastalar?" der dururlar.

Kısacası Peter Pan, birçok şeyi kendiliğinden bulup çıkarmak zorunda kaldı. Çok zaman Yuvarlak Göl'de gemicilik oynuyordu, ama gemisi otların arasında bulunduğu bir çemberdi. Hiç çember görmemiş olduğundan bununla ne oyun oynanacağını çıkartamamış, gemicilik oynanır, diye kestirip atmıştı. Çember hemen dibe çöküyordu, ama Peter suya girip çıkartıyordu. Kimi zaman da çemberi gölün kıyısı boyunca neşeyle sürükleyip duruyordu. Çocukların çemberle nasıl oynadığını çıkarttığı için de koltukları kabarıyordu.

Günün birinde bir küçük kum kovası bulunduğu zaman da bunu, içine oturulacak bir şey sandı. Öyle bir oturuş oturdu ki neredeyse kovadan çıkamıyordu. Bir de balon buldu. Balon tümsekte hoplayıp zıplayıp duruyordu; kendi başına bir oyun filan tutturmuş sanırdınız. Peter

heyecanlı bir kovalamacadan sonra onu tuttu. Top sandı balonu. Sığırcık Jenny ona oğlan çocuklarının top tekmelemeyi sevdiklerini söylemişti. Peter de bir tekme attı, ondan sonra balonu aradıysa da bulamadı.

Parkta bulduğu şeylerin arasında onu belki de en şaşırtanı bebek arabası oldu. Araba bir limon ağacının altında duruyordu, Peri Kraliçesinin Sarayı'nın kapısına yakın. (Saray o yedi kestane ağacının çizdiği halka içindedir.) Peter bu nesneye sakınarak yaklaştı, çünkü kuşlar ona böyle bir şeyden hiç söz etmemişlerdi. Belki canlıdır diye, Peter yüksek sesle, "Merhaba!" dedi. Yanıt alamayınca eliyle şöyle bir itti. Nesne bu kez ondan kaçmaya başlayınca Peter, 'Demek sahiden canlıymış,' diye düşündü, ama korkmadı, çünkü nesne ondan kaçmıştı. Onu tutup çekmek için elini uzattı, ama bu sefer de nesne onun üstüne doğru geldi. Peter öyle bir korktu ki parmaklıktan atladığı gibi kayığına koştu.

Sakın onu korkak sanmayın. Ertesi gece bir elinde bir ekmek kabuğu, öbür elinde bir değnekle aynı yere geldi, ama araba yoklara karışmıştı.

Peter bir daha da böyle bir şey görmedi.

Size onun küreğini anlatmaya söz vermiştim. Bu, St. Govor'un Kuyusu'nun yanında bulunduğu bir oyuncak kürekti. Peter bunu sandal küreği sanmıştı.

Bu yanlışlarından ötürü Peter'e acıyor musunuz? Eğer öyleyse biraz saçmalık ediyorsunuz. Demek istediğim, elbette zaman zaman

acıyacaksınız, ama her zaman değil. Peter Pan parkta son derece güzel vakit geçirdiğine inanıyordu. Bir şeyin varlığına inanmak da hemen hemen o şeyin gerçekten var olmasıyla birdir.

Hiç durmadan oyun oynuyordu. Bilseniz nasıl da şendi! Kimileyin fır dönen bir topaç gibi salt neşesinden yerlere serilirdi. Parkın parmaklıklarından atlayan tazı gördünüz mü hiç? Peter işte öyle atlardı parmaklıkların üstünden.

Flütüyle çaldığı müziği de unutmayın! Akşamleyin yürüyerek eve dönen birçok baylar, gazetelere mektup yazarak parkta bülbül sesi duyduklarını bildirirler, ama duydukları Peter Pan'ın flütüdür aslında.

Beri yandan Peter'in annesi yoktu. Yani vardı da yanında değildi. Ona bu yüzden acıyabilirsiniz. Ama pek de fazla acımayın, çünkü size bundan sonra anlatacaklarım, onun annesini gidip görmesiyle ilgilidir. Ona bu fırsatı periler verdiler.

KAPILARIN KAPANMA SAATI

Periler konusunda ayrıntılı bilgi edinmek son derece zordur. Kesinlikle bilinen tek şey şudur ki nerede çocuk varsa orada peri vardır. Çok, çok eskiden çocukların Kensington Bahçelerine girmeleri yasaklanmış, o dönemde orada tek bir peri bile yokmuş. Derken çocukların parka girmelerine izin çıkmış, periler de hemen o gece akın etmişler. Çocukların peşine takılmaktan kendilerini alamazlar, ama siz onları ancak kırk yılda bir görebilirsiniz. Bunun nedeni, biraz onların size yasak olan parmaklığın ardında yaşamalarıdır, biraz da pek kurnaz olmaları. Kapanma Saati'nden sonra pek değil, ama o saate kadar öyle bir kurnazdırlar ki, vay!

Kuş olduğunuz dönemde perileri epey yakından tanıyordunuz. Bebeklik yıllarınızda da onları çok iyi anımsarsınız. Bu anıları kaleme

alamayışınız pek acıdır, çünkü yavaş yavaş unutursunuz. Hiç peri görmediklerine yemin eden çocuklar bilirim ben. Bunu Kensington Bahçelerinde söylüyorlarsa gözlerinin baktığı yerde en azından bir peri olduğuna kalıbımı basarım. Onların aldanmasına neden, perilerin başka görünümüne bürünmüş olmalarıdır. En yaman oyunlarından biridir bu. Çoğunlukla çiçek kılığına girerler, çünkü parkta, çocukların gezdiği yerlerde öyle çok çiçek vardır ki göze batmamanın en iyi yolu çiçeklerin arasına karışmaktır. Periler tıpkı çiçek gibi giyinirler, mevsimlerle birlikte giysilerini değiştirerek, zambak zamanı beyazlara bürünüp mavi çançiçekleri açınca maviyi seçerler. Zerrin ve sümbül mevsimini en çok severler, çünkü canlı renklere düşkündürler. Beri yandan (peri beşiği olan beyaz lale dışında) laleleri aşırı gösterişli bulduklarından o biçim giyinmeyi günlerce ertedikleri olur. Bu nedenle perileri fark edip seçebilmek için en iyi mevsim lale zamanının başlangıcıdır.

İnsanların bakmadığı sırada periler kendi yaşantılarını sürdürürler. Ama siz bakar bakmaz hiç kıpırtısız durup çiçekmiş gibi yaparlar. Siz onların peri olduğunu anlamadan geçip gittiğiniz zaman da hemen eve koşup annelerine, "Aman, ne serüven yaşadık!" diye anlatırlar.

Peri Yalağı dediğimiz yer, siz de biliyorsunuz ya, yersarmaşığıyla kaplıdır. (Periler balıkyağlarını bundan çıkarırlar.) Yer yer de çiçekler vardır. Bunların çoğu sahici çiçek olmakla

birlikte kimileri de peridir. Hiçbir zaman yüzde yüz bilinmezler. Gene de başka yöne bakıyormuş gibi yapıp geçmek, sonra birden dönüvermek iyi bir yöntemdir onları mimlemek için. Çok iyi olan, David'le benim aramda uyguladığımız başka bir yöntem de peri olduğundan kuşkulandığınız çiçeğe gözünüzü dikip bakmaktır. Bir süre sonra periler dayanamayıp göz kırparlar, o zaman siz de onların peri olduğunu yüzde yüz anlarsınız.

Bebek Yolu'nun orada da çok peri vardır. Zaten burası en ünlü Şirin Yer'lerden biridir. (Perilerin buldukları yerlere böyle denir.)

Bir zamanlar burada yirmi dört perinin başından şaşılacak bir serüven geçmişti. Bunlar, başlarındaki öğretmenleriyle gezintiye çıkmış olan özel bir kız okulunun öğrencileriydi. Hepsi

de sümbül gibi giyinmişlerdi. Birden öğretmenin parmağını dudağına götürmesiyle kızlar boş bir çiçek yatağına dizilip donarak sümbül numarasına yattılar. Aksilik bu ya, öğretmenin duyduğu ses tam bu yatağı çiçek dikmeye gelen iki bahçıvanın ayak sesleriydi: Yeni çiçekleri el arabasıyla getirmiş olan bahçıvanlar yatağın çiçek bulunca pek şaşırıyorlar. Bir tanesi,

"Şu sümbülleri sökmek yazık olacak," dedi.

Beriki, "Dük Hazretleri öyle buyuruyor," diye yanıtladı.

Yeni getirdikleri çiçekleri boşaltarak bizim özel okulu el arabasına yüklediler ve korkudan ödleri çatlamış olan o zavallı çocukları beş sıra olarak dizdiler. Ne öğretmen ne de öğrenci kızlar, çiçek değil peri olduklarını belirtmeyi göze alamamışlardı, doğallıkla. Böylece arabayla götürülüp bir araç gereç kulübesine boşaltıldılar. Geceleyin de ayakkabılarını arkada bırakarak buradan kaçtılar. Ama öğrenci kızların aileleri kıyametleri kopardı; özel okul da battı.

Peri evlerine gelince, bunları aramak boşunadır. Çünkü bunlar bizim evlerin tam tersidir. Bizim evler gündüz görülür, gece görülemez. İşte, onların evleri de karanlıkta görülür, gündüzün görülemez, çünkü gece rengindedirler. Gündüzün geceyi görebilen kişiye de ben daha rastlamadım. Bu, peri evlerinin kapkaranlık olduğu anlamına gelmez, çünkü gecenin de gündüz gibi renkleri vardır, yalnız çok daha parlak. Perilerin mavileri, yeşilleri, kırmızıları bizimkiler gibidir de sanki arkalarında bir ışık

gizlidir. Saray baştan aşağı renk renk camlardan yapılmadır. Dünyanın en güzel saraylarından biridir, ama Kraliçe, arada bir, sokaktaki insanlar içeriye bakıp onun ne yaptığını görmeye çalışıyorlar, diye yakını. Pek meraklı kişilerdir periler. Cama iyice yapıştıkları için mi nedir, çoğunun burnu basıktır.

Peri sokakları deseniz kilometrelerce uzun, kıvrım kıvrımdır. Anayolların iki yanında parlak renkli yün ipliklerinden oluşan patikalar uzanır. Kuşlar yuva yapımında kullanmak için bu yünleri çalar dururlardı ya, şimdi uçlarına nöbetçi polisler dikildi.

Perilerle bizlerin aramızdaki en büyük ayrımlardan biri şudur ki onlar asla yararlı iş yapmazlar. İlk doğan bebek, ilk olarak güldüğünde gülücüğü milyon parçaya bölünmüş, parçaların hepsi de seke seke dört bir yana dağılmış. Perilerin kökeni budur. Bir görseniz, işleri başlarından aşkınmış da, boşa geçirecek saniyeleri yokmuş sanırsınız. Oysa ne yaptıklarını soracak olsanız yanıtlayamazlar. Son derece bilgisiz oldukları gibi her yaptıkları da mahsusçuktandır, bir oyundur, bir numaradır. Postacıları vardır ya, Noel dışında hiçbir zaman kapıyı çalmazlar. Güzel güzel okullar yapmışlardır, ne var ki okullarda hiçbir şey öğretilmez. Okulun en küçüğü başöğretmen seçilir ve yoklama yapar. Sonra hep birden gezintiye çıkar, bir daha da okula dönmezler. Dikkati çeken bir başka nokta, peri ailelerinde hep en küçüğün baş kişi olmasıdır. Prens ve Prenses olanlar da çoğun-

lukla en küçüklerdir. İnsan çocukları bunu kuşluk günlerinden anımsarlar; insanlar arasında da bu geleneğin sürdüğünü sanırlar. Annelerinin, beşiği yeni doğacak bebek için hazırladığını gördüklerinde içlerinin çürümesi işte bundandır.

Sanırım siz de gözlemlemiştirsinizdir: Yeni doğan bebek-kardeş, annenizle dadının hiç istemediği bir sürü işe kalkışır: Oturulacak zamanda kalkmak, kalkılacak zamanda oturmak, uykusu saatinde uyanık durmak, sırtında en güzel giysileri varken yerlerde emeklemek gibi. Siz bunları onun yaramazlığına veriyorsunuz belki de. Ama değildir; bütün bunlar, bebeğin perilerden görmüş olduğu şeyleri yaptığını belirtir. Bebekler peri göreneklerine uymakla işe başlarlar, insan davranışlarına alışabilmeleri iki yıl filan sürer. O öfke nöbetleri (ki görenin dudağı uçuklar) büyüklerce dış çıkarmanın huyusuzluğu olarak yorumlanır, ama hiç de öyle değildir. Bebenin, anlaşılır bir dille konuştuğu halde çevresi onu anlamıyor diye duyduğu doğal sabırsızlanma ve bunalımın dışa vurmasıdır. Bebek kardeşiniz perice konuşuyordur çünkü!

Anneler bebeklerinin ne dediğini herkesten önce sökerler. Örneğin, 'ba' demek, 'hemen şimdi ver bana' anlamına gelir. 'Guu' ise 'şapkan da pek komik' demektir. Anneler bebeciklerle adamakıllı haşır neşir olduklarından çat pat perice öğrenirler.

Son günlerde David ellerini şakaklarına iyice bastırarak peri dilini anımsamaya çalışır oldu, epeyce sözcük ve deyimi de anımsayabildi. Unutmazsam bunları bir ara size söylerim. David, ardıkuşu olduğu sıralarda duymuşmuş bu lafları. Ben, "Belki kuşdilidir," dedimse de o, "Değil," diyor. Bu laflar hep eğlence, serüven üzerineymiş, oysa kuşlar yuva yapmaktan başka bir şey konuşmazlar.

David, kuşların tıpkı vitrin gezen bayanlar gibi oradan oraya sekerek, "Benim rengim değil, şekerim." "Yumuşak bir astarla nasıl olur dersin?" "Dayanıklı mıdır acaba?" "Ay, şu şeritlerin taponluğuna bak!" gibilerden çene çaldıklarını açık seçik anımsayabiliyor.

Periler harika dans ederler. Bu yüzden de küçük bebelerin ilk işlerinden biri, sizi ayağa kaldırıp onların karşısında dans etmenizi sağlamaktır. Sonra da size bakıp bakıp ağlarlar! Periler önemli balolarını açık havada verirler. Peri Halkası denir buna. Balo gecesinden sonra haftalarca çimende halkanın izi kalır. Döne döne vals yaparak aşındırırlar bu halkayı. Kimi zaman halkanın içinde mantarlar görülür ki bunlar hizmetçilerin kaldırmayı unuttukları peri tabureleridir. Bu taburelerle halkalardan başka iz kalmaz perilerin ardından. Bunları da bırakmak istemezler ya, öyle dans delisidirler ki çok zaman parkın kapılarının açıldığı dakikaya değin vals yapmayı sürdürürler. David'le ben bir sabah bir peri halkası bulduk, daha sıracıktı.

Beri yandan peri balolarını yapılmazdan önce öğrenmenin de yolu vardır. Parkın hangi saatte kapanacağını bildiren yaftalar var ya! İşte, bu hınzır periler, bazen balo akşamlarında yaftaları kurnazca değiştirirler. Siz de örneğin parkın her zamanki gibi 7'de değil de 6.30'da kapanacağını görürsünüz. Bu, perilere baloyu yarım saat önce başlatmak olanağı verir.

Böyle bir gecede, hani şu ünlü Maimie Mannering'in yaptığı gibi, biz de kapılar kapandıktan sonra Kensington Bahçelerinde kalabilseydik çok şirin şeyler görürdük: Baloya koşan yüzlerce güzeller güzeli peri; nikâh halkalarını bellerine takmış evliler, üniforma giymiş baylar süslü bayanların o upuzun eteklerini tutan süslü baylar, onların önü sıra koşan eli fenerli nöbetçiler; perilerin kürklerini bırakarak gümüşten ayakkabılarını giydikleri değişme odası, Bebek Yolu'nun oradan seyir bakmaya gelen çiçekler; baş köşesine Kraliçe Mab'in kurulup oturduğu yemek masası ve Kraliçe'nin arkasında duran, Kraliçe saati sorunca bir diken pamuğunu üfleyerek saati bildiren Mabeyinci Başlı...

Sofra örtüsü mevsimlere göre değişir. Mayıs ayında kestane çiçeklerinden oluşur. Sofra örtüsünün oluşması şu yoldandır: Bir dolu erkek peri kestane ağaçlarına çıkarak dalları sarsar, çiçekler de kar gibi yere yağar. O zaman kadın işçiler eteklerinin ucuyla bu çiçekleri süpürür, tıpkı masa örtüsü gibi bir biçime getirirler. İşte perilerin sofra örtüsü böylece ortaya çıkar.

Periler, sofrada gerçek bardak ve üç cins gerçek şarap bulundururlar: Diken şarabı, böğürtlen şarabı, yonca şarabı. Bardaklara şarap boşaltma işini Kraliçe Mab üstlenir. Gelgelelim sürahiler öyle ağırdır ki mahsusçuktan boşaltıyormuş gibi yapmakla yetinir. Sofraya ilkin gümüş para büyüklüğünde tereyağlı ekmek dilimleri gelir, en sonunda da pastalar. Bunlar öyle küçüktür ki kırıntıları dökülmez.

Periler mantarların üstüne otururlar. Başlangıçta uslu ve terbiyelidirler. Öksürürken yana dönerler falan. Gelgelelim saat ilerledikçe civıtmaya başlayıp parmaklarını tereyağına batırırlar (tereyağı ihtiyar ağaçların köklerinden yapılmadır). En kötöleri, sofraya örtüsünün üstünde dört ayak olup emekleyerek dökülmüş şekerleri yalamaya girişirler. Kraliçe bu durumu görünce hizmetçilerine el eder, sofrayı kaldırır. O zaman herkes dans salonuna geçer.

En önde Kraliçe, ardından Mabeyinci Baş gelir. Bu lordun elinde, iki kavanoz içinde, Küskün Çiçek suyuyla Hazreti Süleyman Mührü denilen çiçeğin suyu vardır. Küskün Çiçek suyu danstan bayılıp yere yığılanları ayıltmaya birebirdir. Öbürü de yara berelere iyi gelir. Periler çok çabuk incinirler. Hele Peter Pan, flütünü gitgide daha hızlı üfledikçe, periler de dansın temposunu gitgide hızlandırır, sonunda bayılıp bayılıp düşmeye başlarlar. Söylemenin gereği yok sanırım: Siz zaten biliyorsunuz, perilerin orkestrası Peter Pan'dır. Halkanın orta yerinde oturup flütünü çalar. Öyle beğenilir ki

periler onsuz balo yapmayı düşünmezler bile. En sosyetik ailelerin balo verirken yolladıkları çağrı kartlarının köşesinde P.P. harflerini görebilirsiniz.

Periler değerbilir, iyilikten anlar yaratık-lardır. Prensesin Erginlik Balosu'nda (Periler ikinci yaş günlerinde erginliğe erişirler. Yaş günleri ayda birdir.) Peter'in muradına ermesini sağladılar.

Bu iş şöyle oldu: Kraliçe, Peter'e diz çök-türttü, sonra bu kadar güzel flüt çaldığı için ona, gönlünün muradı neyse vereceğini bildir-di.

Tüm periler, bakalım bu murat neymiş, di-ye Peter'in çevresini sardılar. Peter'se uzun bir duraksama geçirdi, çünkü gönlünün muradının ne olduğunu kendisi de bilmiyordu.

En sonunda, "Anneme dönmeyi seçsem bu muradımı verebilir misiniz bana?" diye sordu.

Bu soru perilerin biraz canını sıktı, ne ya-lan söyleyeyim! Öyle ya, Peter annesine döner-se onlar müziklerini yitirmiş olacaktı. Bu yüzden Kraliçe şöyle bir burnunu kıvrarak,

"Hah! İstemişken çok daha büyük bir dilek-te bulun bari!" dedi.

"Küçük bir dilek mi bu?" diye sordu Peter.

Kraliçe küçükparmağını kaldırarak,

"Şu kadarcık," dedi.

Peter,

"Peki, büyük dilekler hangi boydadır?" diye sordu.

Kraliçe bunu karışlarıyla ölçtü. Gerçekten göz doldurucuydu doğrusu.

Peter düşündü taşındı. Sonra,

"Peki öyleyse, ben de bir büyük yerine iki küçük dilek dilerim," dedi.

Periler onun bu kıvrak zekâsı karşısında irkildilerse de dileklerini yerine getirmekten kaçınmazlardı elbet. Peter ilk dileğinin annesine dönmek olduğunu, ama onda aradığını bulamazsa Kensington Bahçelerine dönme hakkını saklı tutacağını bildirdi. İkinci dileğini şimdilik askıda bırakacaktı.

Periler onu caydırmaya, hatta yoluna engeller çıkarmaya çalıştılar.

Kraliçe Mab,

"Annenin evine uçacak yeteneği bağışlayabilirim sana," dedi. "Ne var ki kapısını açmam."

Peter, güvençle,
"Dışarı çıkıp kaçtığım pencere açık olacaktır," dedi. "Annem hep açık tutar bunu, bir gün dönüp gelirim umuduyla."

Periler şaşkın şaşkın,
"Nereden biliyorsun?" diye sordular.

Gerçekten de Peter bunu nereden bildiğini açıklayamıyordu.

"Öyle, biliyorum işte," dedi.

Peter bu dilekte direndiği için Kraliçe Mab de boyun eğmek zorunda kaldı. Periler Peter'e uçma yeteneğini şöyle verdiler: Hep birden omzunu, kürekkemiklerini gıdıklamaya giriştiler. Çok geçmeden Peter orada bir tuhaf karıncalanma hissetti ve havalandı gitti; daha, daha yükselerek parkın, evlerin çatılarının üstünden uçmaya başladı.

Bu öyle tatlı bir duyguydu ki Peter doğru kendi evine gideceği yerde St. Paul Katedrali'nin tepesinden dolanarak Kristal Saray'a yöneldi, ırmağın üstünden aşırıp Regent's Park'a kadar gitti. Annesinin penceresine vardığında kararını vermişti: İkinci dileği, kuşa dönüşmek olacaktı.

Pencere, onun zaten bildiği gibi, ardına dek açıktı. Peter bir kanat titreşimiyle içeri girdi. İşte annesi oracıkta yatmış uyuyordu.

Peter karyolanın ayakucundaki tahta korkuluğa usulca konarak uzun uzun, dikkatle annesini süzdü. Annesi yanağını eline yaslamış, öyle uyuyordu. Başının yastıkta yaptığı çukur o kestane rengi dalgalı saçlarıyla döşenmiş bir

yuva gibiydi. Peter unutmuştı, şimdi gene anımsadı, onun saçlarını geceleyin çözdüğünü. Geceliğinin fırırları ne tatlıydı! Onun böylesi güzel bir anne olduğuna Peter sevindi.

Gelgelelim annesinin yüzü hüzünlüydü. Onun neden hüzünlü olduğunu Peter biliyordu. Annesinin ellerinden biri, bir şeyleri okşamak istercesine kıpırdadı. Onun kimi okşamak istediğini Peter biliyordu.

"Ah, annem benim!" dedi Peter içinden. "Bir bilsen, karyolanın ayakucunda kim oturuyor!"

Annesinin ayaklarının yorganda yaptığı ufak tümseği yavaşca okşadı. Annesinin bundan hoşlanmış olduğunu yüzünün ifadesinden anladı. Biliyordu ki usulca, "Anne," demesi yeterliydi, hemen uyanacaktı annesi. (Adlarını çağıran, çocuklarıysa, anneler hemencecik uyanırlar.) Alabildiğine sevinçli bir çığlık koparak Peter'i sımsıkı göğsüne bastıracaktı. Ne kadar hoşuna gidecekti bu Peter'in; hele annesinin mutluluğu nasıl derin ve sonsuz olacaktı.

Evet, korkarım bizim Peter'in kafası böyle işliyordu. Evine dönmekle annesine dünyanın en büyük armağanını verdiğinden hiç kuşkusuz yoktu. Dünyada, küçük bir oğlan çocuğuna sahip olmaktan daha harika bir şey düşünülemezdi, ona kalırsa.

Ama Peter neden bu denli uzun oturuyor karyolanın ayakucunda? Neden geri geldiğini hemencecik söylemiyor annesine?

Gerçek beni biraz irkiltiyor, çünkü gerçek şu ki, Peter kararsızlık içindeydi. Şimdi özlemle annesine bakıyor, sonra gene özlemle pencereden dışarı bakıyordu. Elbette çok tatlıydı gene annesinin oğlu olmak düşüncesi, beri yandan da, ah, o Kensington Bahçelerinde geçirdiği günler; o ne günlerdi! Gene insan çocukları gibi giyinmekten hoşlanacak mıydı acaba? Peter karyoladan aşağı atlayarak gitti, birkaç çekmece açıp eski giysilerine baktı. Hepsi hâlâ yerli yerinde duruyordu ama, Peter onların nasıl giyildiğini unutmuştu. Şu çoraplar sözgeşi, ele mi geçiyordu, yoksa ayağa mı?

Peter çoraplardan birini elinde denemek üzereydi ki büyük bir serüven yaşadı. Çekmece mi çitirdamişti ne, her ne olduysa, annesi uyanı. Peter onun, "Peter," dediğini duydu, dünya dillerinin en güzel sözcüğü buymuşçasına.

Yerde oturmakta olan Peter hiç kıpırdamadı, soluk almaktan bile çekinerek bekledi. Bir yandan da, "Benim döndüğümü nereden bildi?" diye şaşır kalmıştı. Annesi bir daha, "Peter," derse o da, "Anneciğim," diyerek onun kucağına atılacaktı. Gel gör ki annesi bir daha bir şey demedi, birkaç kez hıçkırdı, o kadar. Peter gene baktığında annesi uyuyordu. Yanaklarında göz yaşlarıyla...

Bunu görmek Peter'i derinden yaraladı. Yaptığı ilk iş ne olsa beğenirsiniz? Gene karyolanın ayakucundaki korkuluğa tüneyerek annesine flütüyle güzel bir ninni çaldı. Bu ninniye onun, "Peter," deyişinden esinlenerek kendisi

bestelemişti. aldı, çaldı; annesinin yzünde mutlu bir gulumseyiş belirinceye kadar da bu mziği kesmedi.

Bu aklını oyle beğenmişti ki, annesi uyansa da, "Ah, canım Peter'im, ne gzel alıyorsun!" dese diye sabırsızlanıyordu. Temelli uçup gitmeyi tasarladığını sanmayın sakın. Annesinin oğlu olmaya kesin karar vermişti... vermişti ya, hemen bu gece başlamak konusunda sakıngandı. Kafasını tırmalayan şey şu ikinci dilek konusuydu. Kuş olmayı dilemekten caymıştı şu sırada, gene de hiçbir şey dilememek savurganlık olmaz mıydı? İkinci dileği dilemek için perilerin yanına dönmesi zorunluuydu. Çok gecikirse dilek hakkı suya düşerdi belki de.

Sonra Peter, Solomon Gark'a veda etmeden uçup gelmesinin katı yreklilik sayılacağını söylüyordu kendi kendine. Uyuyan annesine dönerek zgn zgn,

"Bir kerecik daha kayığımla gölde dolaşmayı nasıl da istiyorum!" dedi. Sonra annesi onu duyabiliyormuş gibi bir tartışmaya girişti. Annesinin gönlünü yapmak istercesine, "Kuşlara şu servenimi anlatmak da oyle harika olurdu ki!" diye fısıldadı. İtenlikliydi de!

İşte, anlıyorsunuz ya, sonunda uçup gitti gene. İki kez, annesinipmek isteyerek dönüp pencereye geldi. Ama annesi bupcğn sevinciyle uyanır diye korkuyordu. En sonunda ona flütüyle gzel birpck çaldı, sonra gene Kensington Bahçelerine uçtu.

Peter Pan perilerden ikinci muradını dileyinceye kadar birçok geceler, belki de aylar geçti. Neden bu denli geciktiğini tam olarak bilemeyeceğim. Gecikmesinin nedenlerinden biri, sürüyle veda ziyareti yapmak zorunda oluşuydu. Yalnız arkadaşlarına değil parkın çok sevdiği köşe bucağına da gidip, "Hoşçakal!" diyordu. Sonra kayığıyla son olarak gölde geziye çıktı, sonra en son, sonra bir daha hiç çıkmamak üzere en son olarak çıktı, falan filan. Bir yandan da onuruna birçok veda şöleni veriliyordu.

Gecikmesinin bir başka nedeni de aceleye gerek olmamasıydı, annesi onu beklemekten hiçbir zaman usanmazdı nasılsa. Bu son nedeni, ihtiyar Solomon Gark hoşnutsuzlukla karşılamıştı. Çünkü Peter, her işi savsamayı seven kuşlara kötü örnek oluyordu. Solomon, kuşların düzenli çalışmalarını sağlamak için birçok güzel, yerinde özdeyişler üretmişti: "Yuvayı iki kuş yapar." "Konuşmayı bırak, yumurtlamaya bak." "Bugünün yumurtasını yarına bırakma." "Şans kapıyı iki kez çalmaz."

Oysa işte Peter, elindeki işi kaygısızca ertelleyip duruyor, bunun hiç de sıkıntısını çekmiyordu. Kuşlar da bu noktayı birbirlerinin dikkatine sunarak tembellik eder olmuşlardı.

Yalnız şunu belirtmek gerek ki, böyle gecikmesine karşın Peter, annesine dönmekte hâlâ son derece kararlıydı. Bunun en iyi kanıtı da perilerle konuşurken gösterdiği sonsuz dikkattiydi. Periler onun parkta kalıp hep kendileriyle oynamasını istedikleri için boş bulunarak bir

dilekte bulunmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Peter bir yanılıp sözgelişi, "Şu çimenler bu kadar ıslak olmasın isterdim!" deseydi, ya da buna benzer bir şeyler söyleseydi periler bunu hemen onun ikinci dileği sayacaklardı. Ne var ki Peter onların hilesini çakmıştı. Arada bir söze, "Keşke," diye başlayacak olsa, hemen dilini ısırıyordu. Tümcesini, 'isterdim', 'dilerdim' sözcüğüyle bitirecekken tam zamanında susuyordu.

Böylece, en sonunda Peter onlara, gözüpek, "Artık sonsuza dek, temelli anneme dönmek istiyorum," dediği zaman, periler onun kanat yerlerini gıdıklayarak uğurlamaktan başka çare bulamadılar.

Sonunda Peter parktan acele ayrıldı, çünkü rüyasında annesinin ağladığını görmüştü. Onu mutlu edecek sevincin ne olduğunu Peter biliyordu. Aslan oğlu Peter'in bir tek öpücüğüyle annesinin yüzünün hemen güleceğini biliyordu. Emindi bundan. Annesinin kucağına sokulmak için öyle can atıyordu ki bu kez doğruca, kendisi için her zaman açık bırakılan pencereye uçtu.

Gelgelelim pencere kapalıydı, önünde demir parmaklıklar vardı. Yanaşıp içeriye bakan Peter, annesinin, kolunu başka bir minik oğlan çocuğuna dolamış olarak mışıl mışıl uyuduğunu gördü.

"Anne, anne!" diye seslendiyse de annesi duymadı onu.

Peter, demir parmaklıkları boş yere yumrukladı, sarstı. Hıçkıra hıçkıra geri dönüp Ken-

sington Bahçelerine gitmekten başka çaresi yoktu.

Sevgili annesini bir daha hiç görmedi. Oysa onun için nasıl da tosun gibi bir evlat olmaya niyetlenmişti! Ah Peter, ah! Hayatta büyük yanlışlara düşenler, ellerine ikinci bir fırsat geçse öyle bambaşka davranırlardı ki! Ama Solomon Gark haklıdır: Şans kapıyı iki kez çalmaz, çoğunluğumuz için! Pencereye ulaştığımızda Kapanma Saati çalmıştır. Demir parmaklık bir daha hiç açılmaz artık.

KÜÇÜK EV

Kensington Bahçelerindeki 'Küçük Ev'i duymayan kalmamıştır. Bu, yeryüzünde perilerin insanlar için yaptığı tek evdir. Ne var ki bu evi gerçekten görenlerin sayısı üçü dördü geçmez; onlar da evi yalnızca görmekle kalmayıp içinde uyumuş olanlardır. İçinde uyumadıkça bu evi asla göremezsiniz, çünkü yattığımız zaman ortada ev mev yoktur, ancak uyanıp kalktığımız zaman var olur.

Bir bakıma herkes görebilir bu evi, daha doğrusu evin kendini değil de pencerelerindeki ışıkları. Bu ışıklar 'Kapanma Saati'nden sonra görülür. Örneğin bir gece pandomim gösterisinden sonra evimize dönerken David ta uzaktan, ağaçların arasından ışıkları açıkça seçti. Oliver Bailey de babasının işyerinde geç saatlere ka-

dar kaldığı akşam gördü bu ışıkları. Angela Clark ise (dış çektirmeye bayılır, çünkü o zaman ödül olarak ona bir pastacıda çay ısmarlanır) bir arada yanıp sönen yüzlerce ışık gördü. Perilerin evi yapışlarını görmüş olsa gerekti, çünkü periler evi her gece parkın bir başka köşesinde yeni baştan kurarlar.

Angela'ya ışıklardan biri öbürlerinden daha büyükmüş gibi gelmişti ama emin değildi, ışıklar öyle hoplayıp zıplıyorlardı ki! Sanırsız Angela'nın gördüğü, Peter'in ışığıydı. Peter'in ışığını bir dolu çocuk görmüştür. Yani önemli bir olay değil. Asıl ünlü olan Maimie Manning'di, çünkü küçük ev aslında onun için yapılmıştı.

Maimie oldum olası tuhaf bir kızdı, hem de geceleri üstüne gelirdi bu tuhaflık. Dört yaşındaydı ve gündüzün sıradan bir kızdı. Altı yaşında yaman bir çocuk olan ağabeyi Tony ona ilgi gösterdiği zaman sevinir, Tony'yi kendinden çok yüksek görerek ona öykünmeye çalışır, Tony onu itip kaktığı zaman kızcağızın koltukları kabarırdı!

Sonra, kriket oynarken top havada bile olsa Maimie durur, ayağındaki ayakkabıların yeni olduğunu anlatırdı. Kısacası gündüzün sıradan bir kızdı işte.

Gelgelelim akşamın gölgeleri inmeye başlayınca kabadayı Tony küçük kardeşine burun kıvırmaktan vazgeçerek korkuyla bakmaya başlardı. Buna hiç şaşılmaz, çünkü karanlık bastıkça Maimie'nin yüzünde öyle bir ifade be-

lirirdi ki bunu anca 'bilgiç' diye tanımlayabili-
rim. Aynı zamanda Tony'nin ürkek bakışlarıyla
olağanüstü bir zıtlık yaratan dingin bir ifa-
deydi bu. O zaman Tony en gözde oyuncakları-
nı ona armağan olarak verirdi (ertesini sabah da
hepsini geri alırdı), Maimie bunları çıldırtıcı
bir gülüşle kabul ederdi. Tony'nin böyle yaltak-
laşmasının, Maimie'nin de böylesi gizeme bü-
rünmesinin nedeni, yatma saatinin yaklaşmak-
ta olduğunu ikisinin de bilmeleriydi. İşte bu sa-
atlerde Maimie değişir, müthiş bir kız olup çı-
kardı.

Tony, "Ne olur bu gece yapma artık!" diye
yalvar yakar olurdu.

Anneleriyle zenci dadıları, Maimie'ye, "Sa-
kın ha!" diye gözdağı verirlerdi.

Ama Maimie yalnızca o sinir bozucu gülüm-
seyişiyle gülümserdi.

Biraz sonra, iki kardeş yatak odasında öl-
gün gece lambasıyla baş başa kaldıkları za-
man, Maimie birden yatakta dikilip oturarak,

"Şş! O neydi o!" diye çığlık atıyor.

Tony, "Hiçbir şey değildi!" diyor. Sonra yal-
varıyor: "Yapma! Kuzum, Maimie, yapma, ne
olur!" Ve çarşafı tepesine kadar çekiyor.

Maimie, "Yaklaşıyor!" diye bağıyor. "Ge-
liyor! Tony, Tony, bak! Boynuzlarıyla senin ya-
tağına sürtünüyor! Seni arıyor, Tony, ayy,
Tony ayy!"

Ve susmuyor, ta ki Tony sırtında pijaması-
yla palas pandıras, çığlık çığlığa yataktan fırla-
yıp alt kata koşana değin! Maimie'yi kırbaçtan

geçirmek için üst kata geldiklerinde mışıl mışıl uyur buluyorlar onu. Yalancıkdan değil ha, gerçekten derin uykularda, hem de melekler gibi bir yüzle! Benim gözümde bu onun suçunu daha da ağırlaştırıyor sanki.

Gündüzleri Kensington Bahçelerine gidiyorlardı elbet, o zaman daha çok Tony konuşurdu. Konuşmasından onun iyice gözüpek bir çocuk olduğunu çıkartabilirdiniz. Maimie de bununla öyle bir övünürdü ki! Yakasında Tony'nin kız kardeşi olduğunu belirten bir rozet taşıyabilmeyi isterdi! En övünç duyduğu, ağabeyine en hayran olduğu zaman da Tony'nin (şahane bir kesinlikle sık sık yinelediği üzere) bir akşam kapılar kapandıktan sonra parkta kalacağını söylediği zamandı.

Maimie,

"Ayy, Tony," derdi müthiş bir saygıyla. "Periler öyle kızacaklar ki!"

Tony oralı olmadan,

"Herhalde," derdi.

Maimie içi heyecanla ürpererek konuşmasını sürdürürdü:

"Belki Peter Pan kayığıyla gezdirir seni."

"Hele bir gezdirmesin!" derdi Tony.

Tevekkeli değil, Maimie onunla övünç duyuyordu!

Ne var ki böyle yüksek sesle konuşmamaları gerekirdi. Çünkü günün birinde kurumuş yaprak toplamakta olan bir peri (periler yazlık perdelerini kurumuş yapraklardan örерler) onları duydu, ondan sonra da Tony mimlendi. Pe-

riler, oturduğu parmaklıkları gevşeterek onu tepetaklak yere düşürüyorlardı, ayakkabılarının bağcıklarını çekerek tökezletiyorlardı, ördeklere rüşvet vererek kayığını batırtıyorlardı. Parkta başınıza gelen kazaların hemen hepsi, periler size gazez bağladı diye olur. Bu yüzden onların arkasından söylediklerinize çok dikkat etmenizde yarar vardır.

Maimie yapılacak işlerin gününü, saatini saptamayı seven kişilerdendi. Tony ise böyle değildi. Maimie ona hangi gün Kapanma Saati'nden sonra parkta kalacağını sorduğu zaman, Tony,

"Günün birinde!" demekle yetiniyordu.

Hiçbir kesin ipucu vermiyordu bu konuda. Yalnız kardeşi, "Bugün mü?" diye sorunca Tony her zaman kesinlikle, "Bugün değil," diye yanıtlıyordu. Maimie onun elverişli bir fırsat kolladığını anlamıştı.

Şimdi Kensington Bahçelerinin karla bembeyaz olduğu, 'Yuvarlak Göl'ün buz tuttuğu bir günün öğleden sonrasına gelmiş bulunuyoruz.

Tony ile kız kardeşi parka geldiklerinde dosdoğru göle gitmek istediler, ama, 'Ayah' denilen zenci dadı, ilkin sıkı bir yürüyüş yapmaları gerektiğini söyledi. Bir yandan da parkın o akşam saat kaçta kapanacağını görmek için saat tahtasına bakıyordu. Tahtaya 5.30 diye yazılmıştı. Zavallı kara Ayah! Yeryüzünün bembeyaz çocuklarla dolu olduğunu görünce güler dururdu. Gelgelelim o günden sonra artık pek o kadar gülemeyecekti.

Her neyse, 'Bebek Yolu' boyunca yürüyüp döndüler. Döndüklerinde Ayah, saat tahtasının şimdi de kapanma saatini 5 olarak belirlendiğini görünce şaşırıp kaldı. Kendisi perilerin hilelerini bilmediği için saati onların değiştirdiğini, çünkü bu gece baloları olduğunu anlamadı. (Oysa Tony'le Maimie hemen çakmışlardı.) Ancak tümseğe gidip gelecek kadar zamanları kaldığını söyledi. Hep birlikte yürürlerken Ayah, çocukların yüreğinin nasıl bir heyecanla ürperdiğini bilemezdi ki! Anlıyorsunuz ya, bir peri balosunu görmek fırsatı ayaklarına gelmişti. Tony, dünyada bundan iyi fırsat olamaz, diyor-
du içinden.

Böyle düşünmek zorundaydı, çünkü Maimie'nin onun adına böyle düşündüğü öyle ortadaydı ki! Heves dolu gözlerle ağabeyine,
"Gün bugün mü?" diye soruyordu.

Tony bir an soluksuz kaldı, sonra, evet, gibilerden başını salladı.

Maimie elini Tony'nin eline verdi. Sıcaktı eli, Tony'ninkiyse buz gibi soğuk. Maimie çok ince bir düşünceyle atkısını çıkartıp ağabeyine verdi.

"Geceleyin belki üşürsün diye," dedi fısıldarak. Yüzü parlıyordu, oysa Tony'nin yüzü karanlıktı.

Tümseğin tepesinden geri dönerlerken Tony fısıltıyla,

"Dadımız görürse yapamam, diye korkuyorum," dedi.

Maimie onun böyle, Ayah'dan başka hiçbir şeyden korkmayışına büsbütün hayran kaldı. Yüksek sesle,

"Tony, hadi kapıya kadar yarışalım," dedi. Sonra, "Çabucak saklanırsın," diye fısıldadı.

Bir koşudur kopardılar.

Tony her zaman Maimie'yi kolaylıkla geçirdi, gene de küçük kız onun böyle şimşek hızıyla koştuğunu hiç görmemişti! Ağabeyinin daha iyi saklanabilmek için vakit kazanabilmek amacıyla hız yaptığından hiç kuşkusuz yoktu. Bakışlarıyla, "Ne yiğit! Ne yiğit!" diye bağıırıyordu ki birden beyninden vurulmuşa döndü. Taptığı yiğit kardeşi saklanacağı yerde, koşarak bahçe kapısından dışarı fırlamıştı.

Bu feci sahne karşısında Maimie gözlerine inanamayarak zınk diye durdu; en sevdiği, en gözde hazineleri birden yerlere saçılmıştı sanki! İçinden öyle bir küçümseme kabardı ki Maimie

gözyaşı bile akıtamadı. Sonra dünyanın cümle pısrık korkaklarına meydan okuyan bir atılımla St. Govor Kuyusu'na koşarak Tony'nin yerine o gizlendi.

Ayah kapıya varıp da ta ileriden giden Tony'yi görünce Maimie'nin de onun yanında olduğunu sanarak parktan çıktı. Alacakaranlık, usul usul Kensington Bahçelerine çökerken yüzlerce kişi kapılardan dışarı çıktı. Her zaman koşarak çıkan Son Kalan Kişi de bunların arasındaydı. Ama Maimie hiçbirini görmüyordu, gözlerini sımsıkı yummuş, ateşli gözyaşlarıyla mühürlemişti onları.

Gözlerini açtığında buz gibi bir şey kollardan, bacaklarından yukarı yürüyerek yüreğine damladı. Kensington Bahçelerinin sessizliğiydi bu. Derken küçük kız, "Dran!" diye bir tangırtı duydu. Bir başka köşeden ikinci bir, "Dran!" yükseldi, sonra çok uzaklardan bir başka "Dran, dran!" Kapıların Kapanma Saati'ydi bu.

Son tangırtı sesi de duyulmaz olduğu zaman Maimie, birinin, "Şükür bu iş de oldu!" dediğini duydu. Sesin odunsu bir tınısı vardı ve yükseklerden gelir gibiydi. Maimie başını kaldırıncaya bir karaağacın gerinip esnediğini gördü. Tam, "Ben sizin konuşabildiğinizi sanmazdım," demek üzereydi ki kuyunun kovasından çıkmışa benzeyen, metal tınlı bir ses, karaağaca sordu:

"Sizin orada havalar biraz soğuk olsa gerek, değil mi?"

Karaağaç,

"Pek değil," diye yanıtladı. "Yalnız insan tek bacağının üstünde dura dura uyuyor."

Ve kollarını, kalkacağı sırada atlarını dehlenen arabacılar gibi havada hızlı hızlı çarptı.

Maimie birçok ağacın bu yollu davrandıklarını görerek şaşırıp kalmıştı. Yavaşça 'Bebek Yolu'na gitti, çevresini gözlemek için büyür bir mimoza çalışının dibine sindi. Çalı o gelince şöyle bir omuz silktiye de başkaca oralı olmadı.

Maimie zerrece üşümüyordu. Pas renginde bir pelerin giymiş, kukuletasını başına geçirmişti. Öyle ki o minicik, şişşirin yüzüyle saçının buklelerinden başka hiçbir yanı gözüküyordu. Gerçek benliğinin geri kalan yanı, kat kat sıvacık yünlülerin öyle derinlerinde gizliydi ki biçim yönünden Maimie az buçuk top gibiydi. Belinin çevresi bir metre olsa gerekti.

Yoldan yukarı doğru şöyle bir göz atınca ömründe ilk olarak bir peri gördü. Bu, ağaçları kapaya kapaya yol boyunca koşmakta olan bir sokak çocuğu periydi. Ağaçları kapama yöntemi şöyleydi: Gövdelerin içindeki ufak bir zembereğe basınca ağaçlar şemsiye gibi kapanarak diplerindeki bitkileri bir kar tufanına boğuyorlardı.

Maimie tepesi atarak,

"Aa, seni yaramaz, pis çocuk!" diye bağırdı, çünkü suları akan bir şemsiyenin altına kalmak ne demektir, bilirdi.

Şansından, haşarı çocuk uzaklaşmış olduğu için bu sözleri duymadı, ne var ki bir krizantem duymuştu. Öyle anlamlı, anlamlı,

"Vay canına, bu da nesi?" dedi ki, Maimie ortaya çıkıp kendini göstermek zorunda kaldı.

O zaman tüm bitkiler ne yapacaklarını şaşırıldılar. Bir süre aralarında fısıldaştıktan sonra bir salkımsögüt,

"Gerçi bizim üstümüze görev değil, ama sen de bal gibi biliyorsun ki burada olmaman gerekir," dedi. "Belki de görevimiz seni perilere bildirmektir, ne bileyim. Sen ne diyorsun?"

Maimie,

"Bence bildirmeyin," dedi.

Bu yanıt ağaçların öyle bir kafasını karıştırdı ki hırçınlaşarak,

"Seninle de hiç konuşulmuyor ki!" dediler.

Maimie,

"Yanlıs bir şey olsaydı sizden rica etmezdim," dedi.

Ağaçlar da bu laf üzerine gidip ispiyonculuk edemezlerdi elbet! Yalnızca,

"Eee, ne yaparsın!" ve "Hayat bu!" demekle yetindiler; çünkü gerektiğinde böyle iğneli konuşmakta birebirdirler.

Ne var ki koltuk değnekleri olmadığı için Maimie onlara acımişti. Tatlı bir sesle,

"Peri balosuna gitmezden önce, sizi teker teker yürüyüşe çıkarmak isterim," dedi. "Bana yaslanabilirsiniz."

Bunu duyan ağaçlar sevinçle el çırpıldılar. Maimie de onları 'Bebek Yolu'nun sonuna ka-

dar götürüp getirdi. Sırayla yürüttü hepsini. Çok cılız olanların omzuna sarılıyor, adımları pek gülünç bir biçimde yalpalayınca bacaklarını düzeltiyor, yabancılara da (söylediklerinin tek tanesini anlayamamakla birlikte) halis İngilizlermiş gibi saygı gösteriyordu.

Ağaçlar genel olarak terbiyeli davrandılar. Birkaçı,

"Beni Nancy'yi götürdüğün kadar uzağa götürmedin," (ya da Grace'i, Dorothy'yi filan) diye sızlandılar.

Kimileri de kızcağızın orasını burasını sıyırdılar. Ama isteyerek yapmış değillerdi, Maimie de sesini çıkarmayacak kadar kibardı. Bunca yol yürümekten yorulmuştu, baloya gitmek için de sabırsızlanıyordu, ama artık korkusu geçmişti. Korkudan kurtulmasının nedeni gecenin inmiş olmasındandı. Biliyorsunuz ya, gece karanlığında Maimie oldum olası biraz tuhaflaşırdı.

Ağaçlar şimdi onu salıvermek istemiyorlardı.

"Periler yakalarsa, kötülük ederler sana," diyorlardı. "Bıçaklayıp öldürürler, çocuklarına zorla bakıcı yaparlar seni. Ya da can sıkıcı bir şeye, sözgelimi yapraklarını hiç dökmeyen bir ağaca filan dönüştürürler."

Bunu söylerken yapraklarını hiç dökmeyen bir meşeye sözümona acıyarak bakıyorlardı. Kışın yeşil kalan ağaçları pek kıskanırlar da!

Yeşil meşe, zehir zıkkım bir sesle,

"Ooh, kekâ!" dedi. "Böyle sıcacık sarılıp sarmalanmışım, siz zavallı çıplakların soğuktan titremenizi karşıdan seyretmek ne zevkli şey!"

Bunu duyan öbür ağaçlar somurttular, ama kendileri çanak açmışlardı doğrusu. Sonra Maimie'ye baloya giderse karşılaşacağı tehlikelerin pek karamsar bir tablosunu çizdiler. Fındık ağacı, sarayın eski neşesinin kalmadığını, buna da Kış Papatyaları Dükü'nün kalp rahatsızlığının neden olduğunu anlattı. Bu Dük, Uzakdoğulu bir peri olup çok ağır bir hastalık, yani sevme yeteneksizliği çekmekteymiş. Birçok ülkede birçok hanımla tanışmışsa da hiçbirine gönül verememiş. Kensington Bahçelerini yöneten Kraliçe Mab, kendi ülkesindeki kızların onun aklını başından alacağına güveniyormuş, ama ne yazık! Doktoru, Dük'ün kalbinin hâlâ buz gibi soğuk olduğunu söylüyormuş. Dük Hazretleri herhangi bir hanımla tanışır tanışmaz, özel doktoru olan bu sinir bozucu adam, hemen onun kalbini yoklamadan geçirir, her seferinde o kabak kafasını sallayarak, "Soğuk, buz gibi soğuk!" dermiş.

Kraliçe Mab, yerin dibine geçmiş, doğallıkla. İlkin tüm sarayın dokuz dakika ağlamasını buyurmuş, sonra Aşk Perilerini suçlayarak Dük'ün yüreğindeki buzu çözünceye kadar kafalarında soytarı takkeleriyle gezmeleri için ferman çıkartmış.

Maimie,

"Ah, onları bu şeker soytarı takkeleriyle görmeyi pek istiyorum!" diye bağırdı ve Aşk Perilerini bulmaya koştu.

Gözü kara bir davranıştı bu, çünkü Aşk Perileri alay konusu olmaktan hiç hoşlanmazlar.

Peri balolarının nerede yapıldığını anlamak pek kolaydır, çünkü balo yeriyle parkın kalabalık köşeleri arasındaki yere kurdeleler serilir. Çağrılılar bu kurdelelerin üzerinden ayakkabılarını ıslatmadan yürüyebilirler. Bu gecenin kurdeleleri kırmızıydı; karın üstünde pek güzel duruyorlardı.

Maimie bu kurdelelerden biri boyunca epey yürüdü, kimselere rastlamadı. Ama en sonunda karşıdan gelen bir peri alayı gördü. Bunların balodan geri döner gibi bir görünüşleri vardı. Maimie buna şaştı. Bu arada aceleyle çömelip kollarını uzatarak yalancıkıktan, bahçe sandalyesiymiş gibi yaptı da, kendini onların gözünden zar zor gizleyebildi. Peri kabilelerinin önünde altı tane, arkasında altı tane atlı vardı. Ortada yürüyen kadının uzun eteğini iki genç görevli tutmaktaydı. Bu eteğin üstünde de güzeller güzeli bir kız, kanepeye uzanırcasına uzanmıştı. Soylu perilerin yolculuk yöntemi böyledir.

Bu kız altın yağmurlar giyinmişti, ama en imrenilecek yeri o kadife dokulu, masmavi boynuydu. Elmas gerdanlığı bu boynun üzerinde, hiçbir beyaz tende duramayacağı kadar görkemli duruyordu. Soylu periler bu rengi elde edebilmek uğruna boyunlarını iğne ucuyla yer yer deler, damarlarındaki mavi kanın dışarı sı-

zarak ciltlerini boyamasını sağladılar. Kuyumcu vitrinlerindeki kadife bayan büstlerini görmediyseniz, soylu bayan perilerin gerdanlarından daha göz kamaştırıcı bir şey düşünemezsiniz.

Aynı zamanda bütün alaydakilerin öfke içinde olduklarını, burunlarını neredeyse dengelelerini yitirecek oranda havaya kaldırıp durduklarını da Maimie görüyordu. Dük'ün özel doktorunun, bir hanımın daha ardından, "Soğuk, buz gibi soğuk!" demiş olduğunu kestirdi.

Gide gide yolun iki yanının çukurlaştığı bir yere geldi. Genç bir peri kızı bu çukurun içine düşmüş, bir türlü çıkamıyordu.

Yufka yürekli Maimie hemen yardıma koştu. Minik bayan ilkin ondan korktuysa da çok zaman geçmeden avcunun içine oturup neşeyle, bıcır bıcır çene çalmaya girişti. Adı Esmerim'miş. Yoksul bir sokak şarkıcısı olmasına karşın baloya, Dük Hazretleriyle tanışmaya gidiyormuş.

"Biliyorum," diyordu. "Hiç güzel değilim ama..."

Maimie sıkıldı, çünkü kızcağız gerçekten de peri ölçülerine göre hiç güzel sayılmazdı. Maimie ne karşılık vereceğini bilemedi.

Esmerim,

"Görüyorum, sen de kazanma şansını görmüyorsun bende," dedi.

Maimie nezaketle,

"Öyle demedim," dedi. "Gerçi yüzünün çizgileri pek öyle alımlı değil, gene de..."

İnanın, Maimie pek zor durumda kalmıştı.

Neyse ki tam o sırada babası ve kermes konusunu aklına geldi: Babası bir sosyete kermesine gitmişti. Kermesin ikinci günü Londra sosyetesinin en güzel kadınları sahneye çıkmışlardı; yarım Kron'a bilet alıp onları seyredabiliyordunuz. Maimie'nin babası eve dönüşünde Maimie'nin annesini beğenmezlik edeceği yerde,

"Bilemezsin sevgilim, şöyle sade, süssüz, kendi halinde bir yüz görmek ne rahatlatıcı bir şey!" demişti.

Maimie şimdi bu olayı anlatarak Esmerim'e müthiş moral verdi. Esmerim artık Dük'ün kendisini seçeceğine yüzde yüz inanıyordu. Bu inanla kurdelenin üstüne sıçradı, seke seke uzaklaşırken Maimie'ye de,

"Peşimden gelme, yoksa Kraliçe sana hınzırlık eder!" diye uyarıda bulundu.

Ne var ki duyduğu merak Maimie'yi ileriye doğru çekiyordu. Biraz sonra yedi kestane ağacının oraya vardığında harika bir ışık gördü. Usul usul yürüyerek bu ışığa iyice yaklaştı, sonra bir ağacın arkasına sinip izlemeye daldı.

Yerden bir kafa boyu yükseklikte duran ışık, sayısız ateşböceklerinden oluşuyordu. Böcekler birbirlerine tutunarak peri halkasının üzerinde parıl parıl bir tente yaratmışlardı. Dört bir yanda binlerce seyirci peri vardı. Ama gölgede kalıyorlardı, zaten halkanın içindeki görkemli yaratıklara kıyasla sönük ve renksiz sayılırlardı. Halkanın içindekiler, öyle akıllara durgunluk verecek ölçüde parlaktılar ki Mai-

mie onlara baktıkça gözlerini kırpıştırıp durmak zorunda kalıyordu.

Kış Papatyaları Dükü'nün kendini âşık olmaktan bir dakika bile alıkoyabilmesi Maimie'yi şaşkınlığa düşürüyor, biraz da sinirine dokunuyordu. Ne yaparsınız ki Dük Hazretleri hâlâ âşık olamamıştı: Kraliçe Mab'le saraylıların (aldırış etmez numarası yapmalarına karşın) utanç yansıtan yüzlerinden okunuyordu bu. Dük'le tanışmaya gelen o bir içim su bayanların onu âşık edemeyince gözyaşlarına boğulmalarından, Dük Hazretlerinin o tasalı, esmer yüzünden anlaşılıyordu.

Maimie o ukalâ doktorun her seferinde Dük'ün yüreğini yokladığını görebiliyor, papağanlar gibi hep aynı lafları yinelediğini de duyuyordu: "Soğuk, buz gibi soğuk!" Hele kafalarındaki soytarı takkeleriyle kuytu köşelere sinmiş duran, doktorun sözlerini her duyuşta başlarını utançla eğen Aşk Perilerine Maimie özellikle acıyordu.

Peter Pan'ı görmemek onu düş kırıklığına uğratmıştı. Peter'in o gece baloya neden böyle geç geldiğini hemen anlatıp kurtulayım bari: Teknesi Serpantin Gölü'nün üstünde yüzen buz parçalarının arasına sıkışıp kalmıştı da ondan. Peter, emektar küreğiyle buzların arasından kendine yol açabilmek uğruna kaç kez canını tehlikeye atmıştı.

Periler onun yokluğunu fark etmeye başlamışlardı daha. İçleri öyle kan ağlıyordu ki dans etmek bile istemiyorlardı. Periler üzüntü-

lü oldukları zaman bütün dans adımlarını unuttur, sevindiklerinde yeniden anımsarlar.

David'in dediğine bakılırsa periler, 'seviniyoruz' diyecekleri yerde, 'dansıyoruz' derlermiş. Şu sıradaysa hiç de 'dansımadıkları' ortadaydı.

Derken topluluktan apansız bir kahkaha koptu. Baloya yeni gelen ve Dük'e tanıştırılma hakkını kullanmakta direnen Esmerim neden olmuştu buna.

Maimie, arkadaşının ne yapacağını görmek için heyecanla boynunu uzattı. Aslında hiç umudu yoktu. Zaten kimsenin zerrece umudu yok gibiydi, kendine yüzde yüz güvenen Esmerim dışında. Neyse, onu Dük Hazretlerinin karşısına çıkardılar.

Özel doktor, parmaklarının ucunu laf olsun diye, şöyle bir Dük'ün yüreğine koydu (kolaylık olsun diye Dük'ün elmaslı gömleğinin göğsüne, tam yüreğinin üstüne ufak, yaylı bir pencere açılmıştı), gene ezbere,

"Soğuk, buz gibi s..." diye lafa girişmişti ki birden sustu. "Bu da nesi?" diyerek yüreği önce saat gibi salladı, sonra kulağını yapıştırıp dinledi. "Bir yaşma daha girdim!" diye bağırdı.

Bu arada seyircilerin arasında heyecan doruğa erişmiş, periler sağa sola düşüp düşüp bayılmaya başlamışlardı. Herkes soluğu kesilerek gözlerini Dük'e çevirmişti. Dük ise pek afallamış, kaçıp gitmek ister gibiydi.

Doktorun,

"Vay benim köse sakalım!" diye mırıldandığını duydular.

Şimdi yüreğin yanıp tutuştuğu ortadaydı, çünkü doktor elini Dük'ün göğüs penceresinden telaşla çekip havada sallayarak parmaklarını ağzına götürüp emmeye başlamıştı.

Havadaki heyecanlı bekleyişin gerginliği dayanılmaz kertedeydi.

Derken doktor yerlere eğilerek, kıvanç dolu bir sesle,

"Efendimiz, Majestelerinin âşık olduğunu bildirmekle onur duyurum," dedi.

Bu sözlerin kopardığı kıyameti düşünebilirsiniz! Esmerim, Dük'ün, Dük Esmerim'in kollarına atıldılar. Kraliçe, Lord Mabeyinci Baş'ının kollarına, Saraylı bayanlar Saraylı bayların kollarına atıldılar. Çünkü Kraliçe'nin her yaptığıнын tıpkısını yapmak perilerce etiket kuralıdır. İşte böyle, bir anda en azından elli düğün kutlandı, çünkü iki kişinin kucaklaşması perilerce düğün sayılır.

Seyirciler nasıl da, "Yaşa, yaşa!" diye bağıarak havalara sığıyorlardı şimdi! Borazanlar ses verdi, ay doğdu, o saat bin peri çifti onun ışınlarına tutunup kendilerini çılgınca bıraktılar ve peri halkasının çevresinde vals yaparak dönmeye başladılar. En iç açan sahne kuşkusuz Aşk Perilerinin başlarındaki soyтары takkelerini ni çıkararak havalara fırlatmalarıydı.

Ama Maimie tuttu, bir çuval inciri berbat etti! Peri arkadaşının başına konan şans, onu sevinçten deliye döndürmüştü. Halkanın içine doğru beş-on adım atarak mutluluk dolu bir sesle,

"Esmerim, harika bir şey bu!" diye bağırdı.

Herkes put kesildi, çalgı sustu, ışıklar söndü: Hem de her şey 'ha' deyinceye kadar olup bitiverdi. Maimie de canının tehlikede olduğunu sezmiş, içi çürümüştü. Kapıların kapanmasıyla açılması arasındaki saatlerde hiçbir insan çocuğunun bulunmaması gerektiği bir yerde, yitik bir insan çocuğu olduğunu anımsamıştı, ama çok geç! Öfkeli kitlelerin homurtusunu duydu, yüzlerce kılıcın kendi kanını dökmek için şimşek gibi çaktığını gördü. Bir dehşet çığlığı kopararak kaçmaya başladı.

Öyle bir koşuyordu ki! Gözleri evlerinden uğramıştı. Arada yere yatıyor, sonra hemen fırlayıp gene koşuyordu. Kafacığı bir sürü korkuyla öylesine karışmıştı ki parkta olduğunu falan unutmuştu. Kesinlikle bildiği tek şey durmadan koşmak zorunda oluşuydu. Çekirdeklerin Yeri'nde yere yığılıp uyuyakaldığı zaman bile hâlâ koştuğunu sanıyordu. Yüzüne düşen kar tanelerini, ona iyi geceler dileyen anecığının öpücükleri sandı. Üstünü örten karları sıcacık bir yorgan sanarak tepesine çekmeye

çalıştı. Uykusunun arasında konuşma sesleri duyduğu zaman annesiyle babasının çocuk odasına gelmiş olduklarını sandı.

Ama konuşanlar perilerdi. Sevinerek söylüyorum ki artık Maimie'ye kötülük yapmak isteği duymuyorlardı. Kızcağız kaçmaya başlayınca onlar da, "Vurun!", "İğrenç bir şeye dönüştürün onu!" gibilerinden haykırırlarla yeri göğü inletmişlerdi. Gelgelelim en önden kim gidecek, diye tartışmaya tutuşunca Maimie'nin izini sürmeleri ertelenmişti. Düşes Esmerim de bu fırsattan yararlanarak Kraliçe'nin ayaklarına kapanıp bir lütuf dilemişti.

Her yeni gelinin bir lütuf dilemeye hakkı vardır. Düşes Esmerim de Maimie'nin canının bağışlanmasını dilemişti.

Kraliçe Mab, kaşlarını çatarak,

"Bunu dileme de başka ne dilersen dile!" diye bağırmış, öteki periler de onu yankılamışlardı.

Gelgelelim Maimie'nin nasıl Esmerim'e dostluk eli uzattığını, nasıl onun baloya gelebilmesini sağlayarak Saray'a şeref ve şan kazandırdığını öğrendikleri zaman bu küçük insan yavrusunun onuruna üç kez, "Yaşa!" diye bağırıldılar. Sonra onu bulup teşekkür etmek için ordu halinde yola koyuldular. Saray muhafızları ve üstü tenteli tahtırevanıyla Kraliçe Mab en önden gidiyordu. Çocuğun yerini karların üstündeki ayak izlerinden kolayca buldular.

Maimie'yi Çekirdeklerin Yeri'nde, karların ta altında buldularsa da teşekkür etmeleri olası

değil gibiydi, çünkü bir türlü uyandıramıyorlardı. Teşekkür törenini yaptılar, yani yeni Kral, Maimie'ye dönerek uzun bir dostluk demeci verdi, ama kız bunun tek sözcüğünü duymadı, doğallıkla. Periler onun üstünü de süpürmüşlerdi, ama çok geçmeden karla gene örtüldü, insan yavrusunun soğuktan ölmek tehlikesi karşısında olduğunu gördüler.

Doktor,

"Onu soğuktan etkilenmeyecek bir şeye dönüştürün!" diye akıl verdi.

Bu iyi bir fikir gibiydi, gelgelelim periler soğuktan etkilenmeyecek hiçbir şey düşünemediler: kar taneleri dışında. Ama Kraliçe,

"Onu kar tanesine dönüştürürsek eriyebilir," diye sakınca belirtti. Caydılar.

Maimie'yi kuytu bir yere taşımak için al-kışlanası bir girişimde bulundular. Ama sayıları pek çok olmakla birlikte Maimie onlara gene de pek ağır geldi. Şimdi artık bayan perilerin hepsi mendillerini çıkarmışlar, hüngür hüngür ağlıyorlardı. Derken Aşk Perilerinin aklına parlak bir fikir geldi:

"Üstüne bir ev kurun!" diye bağıldılar.

Gerçekten de yapılması gereken şeyin bu olduğunu hepsi o saat gördüler. Göz açıp kapayana dek yüz tane marangoz peri ağaç dallarına dağılmış, mimar periler Maimie'nin ölçüsünü almaya başlamıştı. Kızın ayakucunda apar topar koşturdular, Kraliçe temeli attı, mahalle çocuklarını inşaattan uzak tutmak için kâhyalar görevlendirildi, iskeleler kuruldu, dört bir

taraf torna çekiş sesleriyle çınlamaya başladı. Bu arada çatı çekilmiş, camcılar pencereleri takmaktaydı.

Ev, tam Maimie'nin boyuna göre ve her şeyiyle pek güzel olmuştu. Maimie bir kolunu uzatmış yatıyordu. Bu, perileri ilkin düşündürmüştü, sonra kolun üstüne bir teras çekerek sokak kapısına kadar uzattılar. Pencereler resim albümü boyunda, kapıysa biraz daha küçüktü, ama Maimie çatıyı kaldırarak kolaylıkla girip çıkabilirdi. Periler kendi hüner ve akıllarını son derece beğenerek sevinçle el çırpıyorlardı. Bu küçük eve öyle delicesine gönül vermişlerdi ki bitirmeyi hiç canları istemiyordu.

Bu yüzden durmadan, 'eksiklerini tamamlıyorlardı.' Bunlar bitince yeni eksikler buluyorlardı.

Örneğin, iki peri duvara bir merdiven dayayıp çatıya baca oturttular. Sonra,

"Yazık ki ev artık tümüyle bitti," dediler.

Ama yok, bitmiş olamazdı! İki peri merdiveni bir daha tırmanıp bacaya bir tutam duman iluştirdiler.

"Eh, şimdi artık iyice bitti sayılır," dediler, istemeye istemeye.

Bir ateşböceği,

"Hiç de değil işte!" diye araya girdi. "Karanlıkta uyanırsa belki korkar. İyisi mi ben onun gece lambası olurum."

Bir porselenci,

"Dur, bir dakika," dedi. "Sana güzel bir çanak yapayım."

Şimdi, ne yazık ki ev kesin bitmişti.

Yoo, yağma yok!

Bir bakırcı,

"Ulu Tanrım!" dedi. "Kapının halkası yok!"

Ve kapıya halka taktı.

Demircinin biri, kapı önüne bir ayak silecek ızgara yaptı, yaşlı bir kadın da bunun üstüne bir paspas serdi. Banyo ustaları bir su deposu yapıp getirdiler; boyacılar da, ısrar kıyamet, depoyu boyadılar.

Sonunda ev bitmişti.

Muslukçu, "Bitmek mi? Kim demiş?" diye burun kıvırdı. "Soğuk-sıcak muslukları olmadıkça nasıl bitti denebilir?"

Soğuk-sıcak musluklarını taktı.

Şimdi de bahçıvanlardan bir ordu sökün etti: el arabaları, kazma küreklerle, tohumlar, çiçek soğanları, gübrelerle... Çok geçmeden terasın sağına çiçek bahçesi, soluna zerzevat bahçesi yaptılar, duvarlara filbahriler, sarmaşık gülleri sardılar. Üç-beş dakika sonra bütün bu canım çiçekler açmış bulunuyordu.

Amanın, küçük ev nasıl da güzelleşmişti! Ne var ki kesin olarak yüzde yüz bitmişti artık. Periler de, hiç çaresiz, oradan ayrılıp baloya döndüler. Giderken hepsi de evden yana birer öpücük uçurdular. Oradan son ayrılan Esmemrim oldu. Ötekilerden biraz geride kalarak bacadan içeri güzel bir rüya bıraktı.

Gece boyunca bu bibloya benzer küçük ev, Çekirdeklerin Yeri'nde Maimie'ye kanat gerip durdu, oysa Maimie'nin haberi bile olmadı.

Kızcağız bacadan atılan rüya sona erinceye dek uyudu ve tam sabahın yumurtasından çıktığı sırada uyandı. Sıcacık, pek rahattı. Biraz daha kestirdi, sonra,

"Tony!" diye seslendi.

Çünkü kendini evdeki odasında sanıyordu. Tony'den yanıt çıkmayınca Maimie doğrulup oturdu, bunun üzerine kafası tavana çarptı. Çatı, kutu kapağı gibi açılıverip de Maimie dört bir yanında, karlar altında uzanan Kensington Bahçelerini görünce şaşkınlıktan şaşkınlığa düştü. Evdeki odasında olmadığına göre acaba gerçekten, kendi kendisi miydi, yoksa başka birisi miydi? Maimie bunu anlamak için yanaklarını çimdikledi; kendi kendisiydi. O zaman Maimie büyük bir serüven yaşamakta olduğunu anımsadı.

Kapıların kapanmasıyla perilerden kaçtığı zamana kadar olup biten her şeyi anımsıyordu ya... Bu tuhaf yere nasıl gelmişti? Tavandan dışarı çıkarak bahçenin üstünden atladı ve işte o zaman geceyi içinde geçirmiş olduğu sevimli evceğizi gördü. Evin büyüüne öyle bir kapıldı ki başka bir şey düşünemez oldu.

"Ay, tatlı şey, sevgili şey, canımın içi!" diye şakıdı.

İnsan sesi duyunca küçük ev ürktü mü nedir? Yoksa artık görevinin sona erdiğini anlamış mıydı? Maimie konuşur konuşmaz evcik küçülmeye başladı. Öyle yavaş yavaş küçülüyordu ki Maimie ilkin gözlerine inanamadı, ama çok geçmeden artık eve sığamayacağını

anladı. Ev gene eskisi gibi noksansız olmakla birlikte her an biraz daha küçülüyordu, bahçe de öyle! Karlar dört bir yandan ucun ucun bastırarak evle bahçeyi yutar gibiydi. Ev bir köpek kulübesinin boyuna inmişti şimdi. Ama bacasından tüten duman da, kapının halkası da, duvarlardaki sarmaşık gülleri de yerli yerindeydi, hiç noksansız. Ateşböceğinin lambası bile gitgitte sönükleşmesine karşın, hâlâ ışıyordu.

Maimie dizüstü çökerek,
"Sevgili ev, güzelim benim, gitme!" diye yalvardı.

Çünkü ev şimdi bir kibrit kutusu boyunda kalmıştı, ama hâlâ hiç noksansızdı. Gel gör ki Maimie yalvarırcasına kollarını uzatadursun, karlar dört bir yandan bastırarak ortada kavuştu. Biraz önce küçük evin durduğu yerde şimdi dümdüz bir kar tabakası vardı.

Maimie şımarık çocuklar gibi ayağını yere vurdu; ellerini yumruk yapıp gözlerine bastırmıştı ki tatlı bir sesin,

"Ağlama güzel insan, ağlama," dediğini duydu.

Döndü, çok güzel, yarı çıplak bir küçük oğlan çocuğunun hüznünlü bakışlarla kendini süzdüğünü gördü. Bunun Peter Pan olduğunu he-mencecik anladı.

PETER'İN KEÇİSİ

Maimie biraz utanmıştı, ama Peter utançalık diye bir şey bilmezdi. Ciddi ciddi, "İyi uydunuz ya umarım?" diye sordu.

Maimie,

"Teşekkür ederim," dedi. "Pek rahat uydum, hiç üşümedim. Ama ya siz... siz hiç üşümez misiniz?"

Efendim, üşüme de Peter'in unutmuş olduğu sözcüklerden biriydi. Bu yüzden Peter,

"Sanmam," diye yanıtladı. "Ama yanılıyor olabilirim. Çünkü bilgisiz biriyim ben. Tam çocuk da değilim. Solomon diyor ki, Biraz Ondan Biraz Bundan'mışım."

Maimie,

"Yaa, demek bunun adına böyle deniyor," diye baş salladı.

Peter,

"Adım bu değil," diye açıkladı. "Adım Peter Pan'dır."

Maimie,

"Evet, biliyorum," dedi. "Herkes bilir bunu."

Kapıların dışındaki onca kişinin kendisini tanıdığını öğrenince Peter nasıl hoşnut kaldı, bilemezsiniz! Onların neler dediğini, neler bildiğini anlatsın diye Maimie'ye yalvardı, o da anlattı. Şimdi yerdeki devrik bir ağaç kütüğünün üstüne oturmuşlardı. Peter, Maimie otursun diye karları süpürmüştü, ama kendisi karlı yerde oturuyordu.

Maimie,

"Sokulsana," dedi.

"O nedir?"

Maimie sokulmanın ne olduğunu gösterdi. Peter de sokuldu. Çeneye daldılar. Peter dışarıdakilerin kendi konusunda çok şey bilmekle birlikte her şeyi bilmediklerini anladı. Örneğin annesine geri döndüğünü, ama dışarıda kaldığını bilmiyorlardı. Peter bu konuda Maimie'ye hiçbir şey söylemedi; hâlâ ağırına gidiyordu.

Gururdan göğsünü şişirerek,

"Benim tıpkı sahici oğlan çocukları gibi oyunlar oynadığımı biliyorlar mı?" diye sordu. "Maimie, ne olur söyle onlara!"

Gelgelelim oynadığı oyunları, çemberi suda yüzdürüşünü filan anlattığı zaman Maimie dehşete kapıldı. O kocaman gözlerini Peter'e çevirerek,

"Senin bütün oynadığın oyunlar temelden yanlış!" dedi. "Sahici çocukların oyununa hiç benzemiyor."

Zavallı Peter bunu duyunca dudaklarından bir inilti koştu; gözlerinden, kimbilir kaç zamandan beri ilk olarak yaşlar boşandı. Maimie ona müthiş acımıştı; çıkarıp mendilini verdi, ama Peter mendille ne yapılacağını hiç bilmiyordu. Maimie, ona gösterdi, yani kendi gözlerini sildi, sonra mendilini geri vererek,

"Şimdi sen yap," dedi.

Ne var ki Peter kendi gözünü sileceği yerde onunkini silince Maimie artık başkaca ses çıkarmadı.

Ona acıdığı için,

"İstersen sana bir öpücük vereyim," dedi.

Peter öpücüğün ne olduğunu eskiden bilirdi ama çoktan unutmuştu. Onun için şimdi,

"Sağ ol," diyerek elini uzattı.

Avcuna bir şey konulacağını sanmıştı.

Bunu anlayan küçük kız şok geçirdi. Gelgelelim açıklamada bulunursa Peter'in yerin dibine geçeceğini biliyordu. Bu yüzden çok sevimli bir incelikle ona, cebinde bulduğu bir dikiş yüksüğünü verdi, öpücük diye buna denirmiş gibi yaptı. Zavallı Peter çocuk! Maimie'ye hepten inandı. O yüksüğü hâlâ parmağında taşır. Böylesi küçük bir yüksük kimin işine yarayacak olsa!

Demek istediğim, Peter annesini görmeyeli uzun yıllar oluyordu. Kendi yerini alan o bebe-

nin bile şimdi saçlı sakallı bir adam olduğuna kalıbımı basarım.

Gene de şunu bilin ki Peter hayran kalınacak çocuktuk, acınacak değil. Maimie başlangıçta ona acıdıysa bile yanıldığını çok geçmeden anladı. Peter'in başından geçen serüvenleri, hele onun Ardıç Yuvası'yla park ve ada arasında nasıl gidip geldiğini dinledikçe gözleri hayranlıkla parlamaya başladı.

"Ay, ne romantik!" dedi.

Gelgelelim, bu da bilmediği bir sözcük olduğundan Peter, kızın kendisini hor gördüğünü sanarak başını öne eğdi.

"Tony olsa böyle yapmazdı herhalde, değil mi?" diye kös kös sordu.

Maimie kesinlikle,

"Hayır, asla!" dedi. "Tony olsa korkardı."

Peter,

"Korkmak ne demek?" diye imrenerek sordu; bunun şahane bir şey olduğunu sanıyordu.

Maimie hayran hayran,

"Sanırım bunu sana istesem de öğretemem!" dedi.

Oysa Peter onun kendisine, kalın kafalı, demek istediğini sanmıştı. Maimie ona Tony'yi, kendisinin karanlıkta onu korkutmak için yaptığı hınzırlığı (bunun çok kötü, çok ayıp bir şey olduğunu bal gibi biliyordu) anlattı. Peter'se onu hepten ters anlayarak,

"Ah, ben de Tony gibi yiğit olabilseydim!" dedi.

Maimie buna sinirlendi,

"Sen Tony'den yüz bin kat daha yiğitsin! Ömrümdede gördüğüm en yiğit adam sensin!"

Peter onun içtenlikli olduğuna ilkin inanamadı, inandığı zaman da sevinç çığlıkları attı. Maimie,

"Sen de bana öpücük vermeyi pek istiyor-san verebilirsin," dedi.

Peter büyük bir isteksizlikle yüksüğü parmağından çıkarmaya davrandı. Kızın bunu geri istediğini sanmıştı. Maimie çarçabuk,

"Demek istediğim öpücük değil, dikiş yüksüğü!" dedi.

"O da ne?" diye sordu Peter.

Maimie,

"İşte bu," diyerek ona bir öpücük verdi.

Peter ciddi ciddi, "Hem de çok isterim sana dikiş yüksüğü vermek," dedi, sonra da verdi.

Bir dolu yüksük verdi kıza; derken aklına hari-
ka bir fikir geldi, "Maimie," diye sordu. "Be-
nimle evlenir misin?"

Ne tuhaftır, aynı fikir tıpatıp aynı dakika-
da Maimie'nin de aklına gelmişti. Kızcağz,
"Çok isterim," dedi. "Ama kayıkta ikimize
yer var mı?"

Peter Pan hevesle,
"Sokulursan var," dedi.
"Ya kuşlar kızarlarsa?"

Peter kesin bir dille, kuşların Maimie'yi
aralarında görmekten sevinç duyacaklarını söy-
ledi, ama ben kendim bundan o kadar emin de-
ğilim doğrusu. Zaten mevsim kış olduğundan
ortalıkta pek az kuş vardı. Peter sonunda,

"Sırtındaki giysilere göz koyabilirler," diye
itiraf etmek zorunda kaldı.

Maimie buna biraz içerlemişti.

Peter,

"Akılları fikirleri hep yuvalarındadır da,"
diye kuşlar adına özür diledi. "Giysilerinden
bazıları," diyerek kızın pelerininin kürk yaka-
sını sıvazladı, "onları heyecanlandıracaktır."

Maimie,

"Kürkümü vermem onlara!" diye çemkirdi.

Peter,

"Yok," dedi. "Yok." Ama kürkü okşamak-
tan hâlâ vazgeçmiş değildi. Zevkten başı dön-
müş gibi bir sesle, "Maimie," dedi. "Maimie, bi-
liyor musun neden seviyorum seni? Nefis bir
yuvaya benziyorsun da ondan!"

Bu sözler küçük kızı tedirgin etti nedense. Maimie biraz geri durarak,

"Oğlan çocuklarından çok, kuş gibi düşünüyorsun galiba," dedi.

Gerçekten de Peter Pan'ın şu sırada kuşa benzer bir görünümü var gibiydi.

"Ne de olsa," diye Maimie ekledi: "Yarı Ondan Yarı Bundan değil misin işte!"

Gelgelelim bu sözler Peter'i öyle içinden yıktı ki kız,

"Kimbilir ne harikadır böyle olmak!" diye ekledi.

Peter Pan,

"Öyleyse gel, sen de ol, sevgili Maimie!" diye yalvardı.

Birlikte kayığın yolunu tuttular, çünkü kapıların açılmasına pek az kalmıştı. Peter kızı sevindirmek için,

"Zaten hiç de yuvaya filan benzemiyorsun," diye fısıldadı.

Maimie bu kez de kadınca bir değişkenlikle,

"Bilmem ki, yuvaya benzemek de pek hoş olurdu!" dedi. "Peterciğim, kuşlara kürkümü vermem, ama içine yuva kurmalarına da ses çikarmam. Bir düşünsene, omzumda bir kuş yuvası, içinde küçük kuşlar, benekli yumurtalar! Ay, Peter, harika bir şey olur bu!"

Gene de Serpantin'e yaklaştıkça Maimie hafiften ürperdi.

"Ama annemi sık sık görmeye gideceğim elbet," diye mırıldandı. "Hem de çok sık. Annem-

den temelli ayrılıyor değilim ki! Söz konusu değil böyle bir şey!"

Peter,

"Ne münasebet, canım," dediyse de içinden böyle bir şeyin bal gibi de söz konusu olduğunu biliyordu.

Maimie'yi yitirmek korkusuyla tir tir titremeseydi bunu açıkça dile getirirdi. Ama gönlünü öyle kaptırmıştı ki, Maimie'siz yaşayamayacağına düşünüyordu. 'Zamanla annesini unuttur, benimle mutlu olur,' diyordu içinden.

Gelgelelim küçük kız kayığı görüp güzelliğine bayıldıktan sonra bile titrek sesle, annesini konuşmaktan vazgeçmedi.

"Peter, çok iyi biliyorsun ki her istediğimde anneme döneceğimden emin olmasam seninle gelmezdim; biliyorsun bunu, değil mi Peter? Söyle bana."

Peter, onun istediğini söyledi, ama artık yüzüne bakamaz olmuştu.

"Annenin seni isteyeceğinden eminsen," diye burun kıvrırdı.

Maimie, "Laf mı yani! Annem beni istemez mi hiç?" dedi. Yüzü parlıyordu.

Peter boğuk sesle,

"Demir parmakların ardında bırakmazsa seni," diye söylendi.

Maimie,

"Kapı her zaman, ama her zaman açık duracak, annem de hep benim yolumu gözleyecek," dedi.

Peter,

"Annene böylesi güveniyorsun madem Ar-
dıç Yuvası'na buyur," diye kısılmış dişlerinin
arasından konuştu. Ve kızı elinden tutup kayı-
ğa bindirdi.

Maimie onun koluna sarılarak,

"Neden yüzüme bakmıyorsun?" diye sordu.

Peter kendini zorladı ona bakmamak için,
demir alıp kıyıdan ayrılmak için. Sonra şöyle
bir yutkunarak karaya atladı, karların içine
oturup başını elleri arasına aldı.

Maimie onun yanına gitti.

"Peter, canım Peter, neyin var böyle?" diye
şaşkın şaşkın sordu.

Peter,

"Ah Maimie!" diye inilti bir sesle konuştu.
"Annene dönebileceğini sanıyorsan seni yanı-
ma almak haksızlık olur! Çünkü annen..." Pe-
ter gene yutkundu. "Sen anneleri benim kadar
yakından tanıyorsun, besbelli."

Sonra kıza kendisinin pencere dışında bıra-
kılışının acıklı öyküsünü anlattı. Dinledikçe so-
luksuz kalan kız,

"Yok," dedi sonunda. "Benim annem, benim
annem asla öyle..."

"Bal gibi de yapar," diye Peter onun sözünü
kesti. "Hepsi birbirine benzer onların. Kalıbımı
basarım seninki de daha şimdiden yeni bir ço-
cuk ısmarlamıştır bile."

Maimie dehşet içinde kalmıştı.

"İnanmam. Bana bak, sen evden kaçtığın
zaman annenin eli boş kaldı. Oysa benim anne-

min elinde Tony var. Bir taneyle de yetinirler elbet, değil mi?"

Peter hınçla,

"Solomon Gark'ın altı çocuklu bayanlardan aldığı mektupları bir görsen!" dedi.

Tam o dakikada bir kapının 'gıcirt' dediğini duydular. Bunu Kensington Bahçelerinin tüm kapılarının 'gıcirt, gıcirt'ı izledi. Kapıların Açılma Saati olmuştu. Peter, telaşla kayığına atladı. Maimie'nin onunla gelmeyeceğini artık biliyor, yüreğini pekleştirerek ağlamamaya çalışıyordu. Oysa Maimie içi paralanarak ağlamaya başlamıştı.

"Ya geç kaldıysam?" diye kıvranıyordu. "Peter, ah Peter, ya annem başka çocuk aldıysa?"

Peter gene karaya atlayarak kızın yanına gitti. Ona sokularak, "Bu gece gelip seni arayacağım," dedi. "Ama şimdi acele edersen sanırım geç kalmamış olursun."

Sonra o tatlı yanağa son bir dikiş yüksüğü kondurdu ve onu artık görmemek için ellerini yüzüne kapadı.

Maimie,

"Sevgili Peter!" diye fısıldadı.

Bahtsız çocuk,

"Sevgili Maimie!" diye hıçkırdı.

Maimie onun kollarına atıldı ve böylece bir çeşit peri düğünü yapılmış oldu. Sonra kızcağız acele adımlarla oradan uzaklaştı. Ah, parkın kapısına doğru nasıl da koşuyordu bilseniz!

Peter'in o gece Kapıların Kapanma Saati olur olmaz parka döndüğünden emin olabilirsiniz. Ama Maimie'yi bulamadı ve böylece onun geç kalmamış olduğunu anladı. Uzun süre onun gecelerden bir gece dönüp geleceğini umdu.

Çok zaman teknesi karaya yaklaşırken onun Serpantin kıyısında kendini beklediğini görür gibi olurdu. Ama Maimie hiçbir zaman dönmedi.

Dönmeyi istiyordu. Gelgelelim, sevgili Biraz Ondan Biraz Bundan'ını görürse yanında oyalanıp kalmaktan korkuyordu. Zaten Ayah da gözlerini ondan ayırmaz olmuştu artık. Gene de küçük kız çok zaman sevecenlikle Peter'den konuşup duruyordu. Ona armağan olarak bir tencere tutacağı örmüştü. Bir gün, acaba Peter Paskalya'da armağan olarak ne ister, diye düşünürken annesi bir fikir verdi:

"Peter'in işine en yarayacak şey ne olurdu, biliyor musun? Bir keçi!"

Maimie sevinçle,

"Keçinin sırtına binip gezer!" diye el çırpıtı.
"Bir yandan da flütünü çalar!"

Annesi, "Öyleyse ona senin keçiyi versene," dedi. "Hani geceleri Tony'yi korkutmakta kullandığın keçi."

"Ama sahici keçi değil ki o!" dedi Maimie.

Annesi,

"Tony'ye bal gibi sahici geliyor ya!" dedi.

Maimie,

"Bana da son derece sahici geliyor," diye itirafta bulundu. "Ama Peter'e nasıl verebilirim?"

Annesi bunun yolunu biliyordu. Ertesi gün Tony'yi de yanlarına alarak (aslında çok iyi çocuktu Tony, Peter Pan'la kıyaslanmasa bile!) Kensington Bahçelerine gittiler. Maimie bir peri halkasının içine tek başına geçip durdu. Çok cevherli bir bayan olan annesi de şöyle sordu:

*Kızım bana söylesene
Ne verelim Peter Pan'a?*

Maimie de bunu şöyle yanıtladı:

*Bir keçim var, binsin gezsün
İşte keçi, onun olsun!*

Kollarını tohum serper gibi açıp havaya kaldırarak üç kez kendi çevresinde döndü. Bunun üzerine aldı Tony:

*Pan'a verdinse keçiyi
Gece bana gelmez, değil mi?*

Maimie bunu da şöyle yanıtladı:

*Töve, artık valla billa
Gelmeyecek hiçbir daha.*

Maimie, uygun bir yere Peter için bir de mektup bırakarak yaptığı işi anlattı. Perilerden rica edip keçiyi, binmeye elverişli sahici bir keçiye dönüştürsünler diye sıkıladı.

Gerçekten de her şey onun umduğu gibi oldu. Peter mektubu buldu. Periler için de zaten Maimie'nin keçisini sahici keçiye dönüştürmekten daha kolay ne olabilirdi? İşte Peter Pan, her gece sırtına binip flütünü çalarak Kensington Bahçelerinde gezdiği keçiye böyle edindi. Maimie de sözünde durdu, Tony'yi bir daha hiç, "Keçi geliyor," diye korkutmadı. (Gerçi şimdi başka bir hayvan yarattığını duydum ya...) Enikonu büyüyünceye kadar parkın ötesine berisine Peter Pan için oyuncaklar bırakma huyunu sürdürdü. İnsanların bu oyuncaklarla nasıl oynadıklarını anlatan mektuplar da yazıyordu. Bunu yapan tek çocuk o değildir. David de yapar bunu, örneğin. Armağanları bırakmak için en uygun yerleri o da, ben de çok iyi biliriz, isterseniz size de söyleriz ya, kuzum ne olur, Porthos'un önünde sormayın. Çünkü Porthos öyle oyuncak delisidir ki bıraktığınız yerleri öğrenirse oyuncakların hepsini alır.

Peter, Maimie'yi unutmadı, ama eski neşesi zamanla tümünden yerine geldi. Çok zaman dayanılmaz bir mutluluğa kapılarak keçisinin sırtından yere atlar, çimenlerin üstüne sırtüstü yatıp ayakları havada, neşeyle tepinir. Nasıl da bayram gibidir günleri!

Gene de bir zamanlar kendisinin de insan yavrusu olduğunu hayal meyal anımsar. Bu yüzden adada konaklayan ev kırlangıçlarına karşı özellikle sıcak davranır, çünkü ev kırlangıçları ölmüş çocukların ruhlarıdır. Yuvalarını bir zamanlar oturmuş oldukları evlerin saçak-

larına yaparlar hep. Kimi zaman çocuk odalarının penceresinden içeri girmeye çalışırlar. Peter Pan'ın onları bütün öteki kuşlardan daha çok sevmesinin nedeni belki de budur.

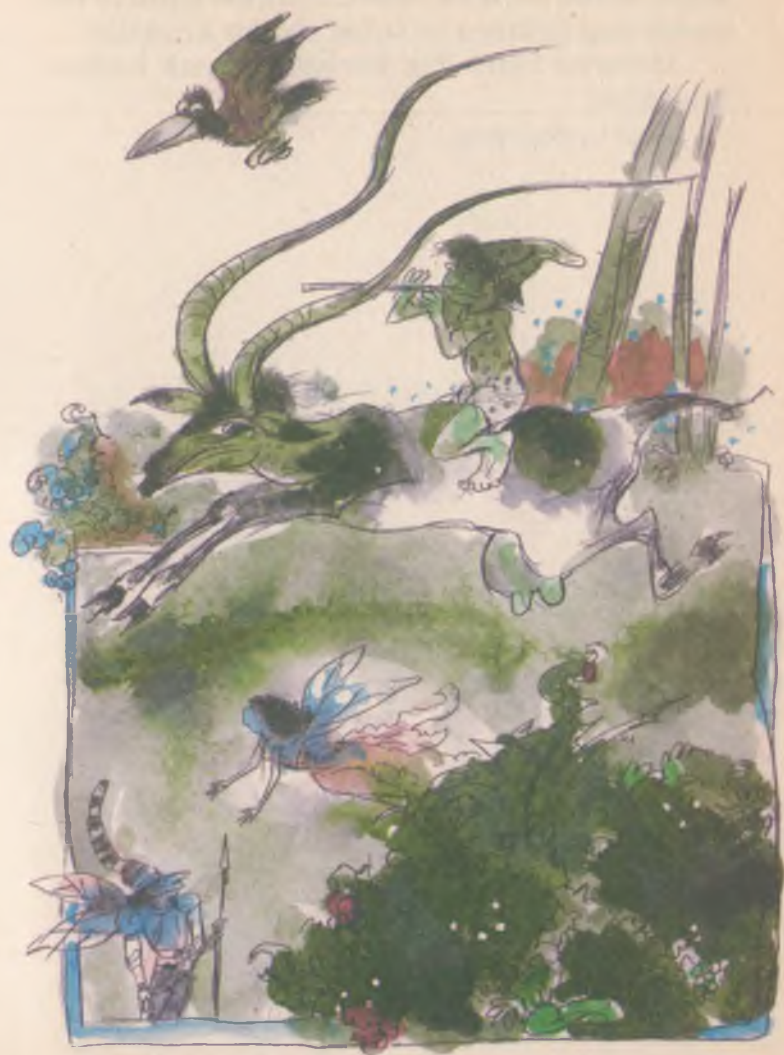
Ya küçük ev? Balo gecelerinin dışında her gece periler, belki parkta kaybolmuş bir çocuk vardır diye, küçük evi yeniden kurarlar. Peter de köşe bucağı dolaşarak Yitik Çocuklar arar. Bulursa keçisine bindirip küçük eve getirir. Yitik Çocuklar evin içinde uyanırlar; dışına çıktıkları zaman evi görürler.

Ama, ağaçların arasında bir yerde ışıkları göz kırpan bir küçük ev var diye, Kapıların Kapanma Saati'nden sonra Kensington Bahçelerinde kalmak tekindir sanmayın, ha! Perilerin kötü olanları o gece dışarıdaysa size hınzırlık yapabilirler. Onlar dışarıda değilse bile Peter Pan yetişene kadar soğuktan ve karanlıktan telef olabilirsiniz. Peter'in yetişemediği epey du-

rumlar olmuştur. Çok geç kaldığını görünce hemen Ardıç Yuvası'na koşarak küreğini alır (bunun gerçek işleyişini Maimie anlatmıştı ona), çocukçağın için bir mezar kazar, başucuna küçük bir taş diker ve zavallı yavrucuğun baş harflerini yontar. "Sahici oğlan çocukları böyle yapar," diye düşündüğü için yapar bunları. Onun diktiği küçük taşlar ve bu taşların hep yan yana durduğu gözünüze çarpmıştır sanırım. Peter bunları ikişer ikişer diker, çünkü böylelikle çocukların pek o kadar yalnız kalmadıklarına inanır. Kensington Bahçelerindeki en dokunaklı görüntülerden biri Stephen Matthews ile Phoebe Phelps'in mezar taşlarıdır. Westminister St. Mary's bucağıyla Paddigton bucağının kesiştiği noktada yan yana dururlar. David'in dediğine göre Peter, burada arabalarından düşmüş ve unutulmuş olan iki bebek bulmuş: On üç aylık olan Phoebe ile belki ondan biraz küçük bile olan Walter (Peter onun taşına hiç yaş yazmamış). Bebecikler bu köşede yan yana yatıyorlar. Taşlarını üzerindeki yalın yazıtlar da şöyle:

W. 13 a
St. M. P.B.
1841

David arada bu iki masum mezarın üstüne beyaz çiçekler koyar.

Kapılar açılır açılmaz yitik yavrularını aramaya koşan anneler, bebecik yerine şipşirin bir mezar taşı bulunca ne tuhaf olurlar kimbilir!

Umarım Peter Pan küreğini sık sık kullanmıyordur...

Acıklı, doğrusu...

